

UČENIČKI LIST JUSMŠ "VUKSAN ĐUKIĆ"

G O D I N A

A large blue circle containing the number "40" in red. The circle is positioned below the word "GODINA".

G I M N A Z I J E

U ovom broju:

Iz ljetopisa škole.....	3
Intervju: Veselin Grdinić	6
Intervju: Dejan Medojević	8
Đak generacije: Nebojša Bošković	11
Mojkovac-Virdžinija: Miloš Lakićević	12
Debatni klub.....	13
Biblioteka.....	14
Mladi preduzetnici.....	15
KUD "Vesna"	16
Od Jalovišta do rodilišta.....	17
Đački restoran.....	18
Od Bajka do Trajka.....	20
Rekonstrukcija sale.....	22
Maturska ekskurzija.....	24
Konačno kao Feniks: Dom kulture.....	26
RTV Mojkovac.....	28
Atletski klub "Tara"	29
Intervju: Danijel Furtula	31
Intervju: Stefan Savić	32
Rvački klub.....	33
Školski biseri.....	34
In Memoriam: Radoš Vojinović	36
Zabavna strana.....	37

Na zadnjoj strani:

Lučaši 2011/12.

(s lijeva na desno) **Milena Vuković, Ana Tomović, Mirjana Vidaković, Zorana Zejak, Jelena Tomović, Bojana Tomović, Ranka Krgović, Nebojša Bošković, Nevena Fuštić, Julija Damjanović i Radovan Radonjić**

Riječ uređnika

Poštovani čitaoci,

Nakon pune četiri godine, izlazi šesti broj našeg "Feniksa", koji je na svojim krilima nosio mojkovačku mladost u prostore kreacije. Naša redakcija je dala sve od sebe kako bi napravila kvalitetan časopis koji predstavlja lice naše škole. Bacili smo blic svjetla na dešavanja u školi, a i van škole. Ali ne, to nije pleonazam, uslijed mnoštva bliceva tame koje nam današnjica nemilosrdno pruža.

Naglasila bih činjenicu da su učenici naše škole učestvovali u svim fazama izrade časopisa(pisanje teksta, fotografisanje, dizajn..) Međutim, bez obzira na to što smo uložili mnogo truda, nijesmo uspjeli da napravimo nešto savršeno, stoga nam oprostite na greškama koje su se slučajne prikrale.

Sigurno je da smo ponosni, jer će već naredni list imati svoje temelje, a na narednom uredniku i redakciji ostaje da mu podignu zidove.

Glavni urednik: Aleksandra Jovanović

Redakcija: Bojana Minić, Jovana Bjelajac, Ivana Delić, Marija Vujičić, Anja Vujičić, Gordana Brajković, Milica Sošić, Ana Marija Čorić, Filip Bošković, Vladan Tomašević, Jovana Zejak, Ivana Čorić, Jovana Čorić, Nina Medojević, Miloš Rajković i Milorad Damjanović

IZ LJETOPISA ŠKOLE

S obzirom na to da ove godine naša škola slavi 40 godina postojanja Gimnazije, ovo je prilika da se podsjetimo na istorijat škole. Stoga, u cijelosti, prenosimo tekst iz prvog broja "Feniksa", iz, već davne, 2001. godine.

"Školski centar "Vuksan Đukić" razvijen je iz Škole učenika u privredi. Škola učenika u privredi osnovana je 1951. godine, prvenstveno zbog industrije drveta. Ti počeci našeg srednjoškolstva obilježeni su beskrajnim entuzijazmom i potrebom za obrazovanjem, uprkos nedostatku nastavničkog kadra, adekvatnog prostora i improvizacijama, karakterističnim za sve početke. Interesantno je da je ta škola, koja je bila više pokaznog, a manje teorijskog karaktera, započela svoj rad u barakama

KID "Vukman Krušić". Kasnije je preseljena u staru zgradu Osnovne škole "Aleksa Đilas – Bećo", a jedno vrijeme je egzistirala u privatnoj kući Spasoja Žurića u Ambarinama. O tom periodu rada Škole imamo malo podataka, osim sjećanja, već vremešnih, njenih đaka. Međutim, evidentno je da je ona iznjedrila veliki broj vrsnih majstora drvno-prerađivačke struke, po čemu je ova sredina prepoznatljiva.

Nešto pristojnije uslove za rad Škola je dobila preseljenjem u objekat koji se popularno zove "barake", odlukom SO Mojkovac od 26.12.1966.godine. Taj objekat je izgrađen radnom akcijom u kojoj su učestvovali i učenici, a i nastavno osoblje. Rad škole u istom objektu je zatekla i odluka Okružnog Privrednog Suda u Bijelom Polju od 12.01.1968., da se registruje škola pod nazivom "Školski centar za stručno obrazovanje radnika – Vuksan Đukić" – Mojkovac. Ta škola je regrutovala kadrove trećeg stepena obrazovanja, različitih profila. Prije svega metalaca, električara, ugostitelja, rudara, trgovaca, stolara i uslužnih djelatnosti.

1973. godine u sastavu Centra formira se Gimnazija, kada zvanično ŠUP prelazi u Centar(zadnja generacija ŠUP-a izlazi školske 1978/79 godine.) Zbog pomanjakanja prostora, Centar je od oktobra 1977. godine od septembra 1979. godine koristio prostorije Osnovne škole "Dragan Jovanović". Formiranje Gimnazije predstavlja izuzetno značajan datum za mojkovačko školstvo. Tim činom, školstvo je u našoj sredini, osim dotadašnjih proizvodnih zanimanja, dobilo Gimnaziju kao osnovnu prepostavku za dalju intelektualnu nagradnju. Upravo iz te Gimnazije, izšao je znatan broj fakultetskih obrazovanih ljudi, doktora nauka i izrazitih stručnjaka iz svih oblasti. Te 1973. godine su u Gimnaziju upisana četiri odjeljenja I razreda, za tadašnju populaciju Mojkovca, impozantnih 155 učenika. Zbog neselektivnosti, prilikom upisa, broj učenika završenih polaznika je mnogo manje impozantan(80 učenika završilo I razred). U okviru Gimnazije, upisano je jedno odjeljenje II razreda, za učenike iz ove sredine koji su, zbog nepostojanja Gimnazije, učili u drugim mjestima. Međutim, iz ove generacije, zajedno sa II razredom, fakultete je završilo 25 učenika, i višu stručnu spremu 17. Ta generacija je dala i predsjednike Opštine, i Vladine visoke funkcionere, načelnike hirurških klinika.

Izgradnja nove školske zgrade je počela novembra 1977. godine, a zgrada je završena 1.10.1979. godine. Svečano je otvorena 3.11.1979. godine. Stavljanje u funkciju nove školske zgrade predstavlja školski renesansni događaj. Višegodišnje potucanje po objektima koji nijesu imali elementarne uslove za kvalitetno obrazovanje nije moglo dati prave rezultate, pa je ovaj savremeni školski objekat dao nužnu prepostavku za sadržajniju vaspitno-obrazovnu edukaciju. U sastavu ovog objekta nalazilo se: 13 učionica i kabineta, biblioteka sa čitaonicom, kuhinja, ambulanta(stomatolog i ljekar opšte prakse), fonolaboratorijski, arhiva, zbornica i tri administrativno-pravne

prostorije. U pedagoškoj evoluciji škole dio ovih prostorija je promijenio svoju inicijalnu namjenu.

U podacima iz lične karte naše škole imamo, kao što vidite, afirmativnih podataka, a bogme i onih koji opominju. Ovdje se misli na fonolaboratoriju, koja je već davne 1986. godine prestala da funkcioniše zbog nebrige. Tek toliko, za pedagoški i radni nauk.

Pored nove zgrade, osjetila se potreba za izgradnjom nekog sportskog objekta za potrebe fizičkog vaspitanja. Zato je izgradnja fiskulturne sale olimpijskih razmjera započeta 1979. godine, a u pravoj funkciji je od 1982. godine. U sastavu objekta su i prateće prostorije: metalska i elektro radionica sa pripremnim prostorijama, kao i otvoreni sportski tereni, koji su definitivno završeni 1999. godine. Izgradnja ovog objekta je od ogromnog značaja, ne samo za kvalitetno izvođenje nastave fizičkog vaspitanja, nego i za mojkovačku sredinu, s obzirom na izrazite talente, kojima ova sredina nikada nije oskudjevala. Sa ulaskom u novi objekat škola je počela da radi po planovima i programima nove reformisane škole, pod nazivom Srednje usmjereno obrazovanje, time je, kako su autori ovog obrazovanja predvijedli, "stara dama", Gimnazija otišla u istoriju, ali se pokazalo, na svu sreću, da je ta dobra "starica", krepka, tvrdokorna, i evo je opet kod nas. U toku ovog reformisanog obrazovanja, popularnije kao "Šuvarova škola", ovaj Centar je obrazovao đake sljedećih smjerova: pravno-administrativni, pomoćni istraživač u matematici, rudarski, metalski, drvno-prerađivački, elektro, pedagoško-prosvjetni i trgovinski.

Školske 1991/92. godine vraća se Gimnazija, pri čemu su u školi ostali naslijedjeni smjerovi do izlaska tih generacija. Period od tog datuma do danas karakteriše stalna aktivnost rukovodstva, škole i svih radnika za stvaranje što optimalnijih uslova za kvalitetnije izvođenje nastave. Prije svega, to je briga za sam objekat škole. S obzirom na to da se objekat vremenom ruinirao, uložena su znatna sredstva i napor da on bude pristojan ambijent, u kojem naši đaci provode značajan dio svoje đačke mladosti. Bitno je napomenuti i izgradnju Računskog centra sa neophodnom infrastrukturom, koja je započeta 1988. godine, a u nastavnoj je funkciji od školske 1990/91. godine. Za ovo vrijeme je bila vrhunac u računarskoj tehnici, ali s obzirom na naučnu ekspanziju u ovoj oblasti, danas je u velikoj mjeri prevaziđena. No, ipak je ona dobar nastavni centar za elementarno osposobljavanje učenika u računskoj oblasti.

Dvorišni ambijent je kultivisan, a njena aula i holovi su oplemenjeni umjetničkim slikarskim transpozicijama.

Naša škola nema dugu tradiciju. Međutim, u ovom mukotrpnom poslu profilisanja ličnosti, mi, korak po korak, stvaramo svoju tradiciju. Ponosni smo na generacije i generacije izuzetno obrazovanih ljudi, a posebno smo ponosni na generacije i generacije pravih ljudi u izvornom smislu te riječi.

Šta se dešavalo sa našom školom od objavljivanja ovog teksta, dakle za vrijeme ovih zadnjih desetak godina?

U društvu, a posebno u našoj sredini, mnogo toga se promijenilo. Grad koji je bio perjanica industrijskog razvoja (rudarstvo, drvno-prerađivačka industrija, razvijeno zanatstvo..) je bio, kako se to popularno kaže, žrtva tranzicije. U tom smislu, i naša škola, koja je po prirodi refleks društvenih zbivanja, nije pošteđena takve trazicione turbulencije. Ugušeni su neki obrazovni profili koji su bili zaštitni znaci škole (mašinski, elektro, neki zanati..) Otvarali su se novi smjerovi koju su "pratili" zahtjeve aktuelnog društvenog momenta. Otuda su se kod nas, a i danas, školovali i školuju učenici nekih novih obrazovnih profila iz domena turizma, ugostiteljstva, trgovine, poljoprivrede...

Iz današnje perspektive, mi na ovaj period ne gledamo kroz "ružičaste naočare". Naprotiv, dobromanjerno smo kritični. Prvo, fabrikovanje kadrova raznih profila za onako malu, ekonomski nejaku sredinu je promašaj. Takođe, prešlo se na manje-više četvorogodišnji nivo obrazovanja, stvarajući privid stručnosti, dok stari, dobri, obrazovni profil III stepena (zanati), gotovo i da nijesu u upisnim projekcijama. Ono što je frustrirajuće, a za nas-zaljubljenike ovog grada i emotivno iritirajuće, je to što 40 godina postojanja Gimnazije, proslavljamo samo JEDNIM upisanim odjeljenjem u I razred-opšti smjer. Ako se uzme podatak (sa početka teksta), da je naša Gimnazija, kada je formirana 1973. godine, upisala 4 odjeljenja (155 učenika), s pravom se pitamo, šta se desilo? Gdje je nestala mojkovačka pamet za ovih 40 godina? Da li je samovoljno otišla, ili je primorana da ode, ili je protjerana? Da li je čuvena krilatica "Stručno je ključno" morala baš tako da "ošine" mojkovačko školstvo?

No, bez obzira na to, mi se nadamo da će naša Gimnazija, tvrdoglava i jogunasta, opstajati na ponos njenih bivših i sadašnjih đaka. Zato, neka ti je srećan rođendan, dostojanstvena, voljena "STARA DAMO".

INTERVJU

Direktor škole Veselin Grdinić

Novo lice u "vrućoj" direktorskoj stolici.

*Svojim dosadašnjim odnosom prema
đacima i zaposlenima očigledno je
opovrgao predrasudu da direktor ne može
biti omiljen. Nadamo se da će tako i
ostati!*

**Na poziciji direktora škole nalazite se nepunih godinu dana.
Šta je u tom periodu konkretno urađeno na poboljšanju
objekta i kako biste procijenili rad škole uopšte?**

Na samom početku želim da uputim sve čestitke novinarskoj sekciji koja je, ne štedeći svoje slobodno vrijeme, uspjela u jednom veoma teškom i odgovornom poslu. Stalna težnja za poboljšanjem uslova rada same škole je proces koji nema

kraja. U doba savremene tehnologije, novih metoda i oblika rada uvijek postoji mogućnost za još savremenijim i boljim. Svoj, a i rad svih zaposlenih za, kako kažete, nepunih godinu dana ne bih ocjenjivao po tome da li je okrećena učionica, da li su zamijenjena vrata, sređeno dvorište, adaptirana radionica i slično, već da li je kvalitet nastave u pojedinim obrazovnim profilima i područjima rada unaprijeđen ili ne. Ponekad su uslovi rada potreban, ali ne i dovoljan uslov. Spoj iskustva i mladosti koje imamo među zaposlenima u školi je naša dobitna formula.

Koji su to aktuelni problemi u školi i da li su na pomolu rješenja?

Za sve postoji rješenje. S obzirom na ekonomsku situaciju u čitavom regionu moramo biti strpljivi u rješavanju nekih problema. Problem sa grijanjem sa kojim se škola bori zadnjih godina prevaziđa naše mogućnosti. U saradnji sa lokalnom zajednicom i resornim Ministarstvom očekujemo rješenje tog problema. Pronalaženje školske poljoprivredne parcele za praktičnu nastavu poljoprivrednih tehničara, zamjena prozora i vrata, uređenost školske fasade su naši sljedeći koraci.

Nova reformisana škola, nove nastavne metode i oblici rada, sposobljenost nastavnog osoblja za takav način rada. Vaše mišljenje, prijedlozi, sugestije?

Osnovni cilj reforme obrazovanja bio je promjena uloge i položaja učenika u školi i povećanje kvaliteta znanja učenika. Promjena uloge učenika u školi podrazumijevala je brojne i značajne promjene u gotovo svim aspektima nastavnog procesa. Mukla tišina u učionicama, davanje odgovora po mjeri nastavnika i po strogo definisanim udžbenicima, autoritativna atmosfera, podijeljene uloge u odjeljenju i školi, nesukobljavanje mišljenja u zbornici, nepoštovanje prava učenika pa sve do dubokog naklona skidanjem šešira u znak poštovanja su u današnjem vremenu prevaziđeni ciljevi učenika, nastavnika, škola. Proces reforme je nezaustavljiv, pun različitih metoda i oblika rada, upotreba najsavremenijih nastavnih sredstava, velikih ljudskih mogućnosti, koji zahtijevaju iznad svega kvalitetnog, savremenog nastavnika, punog razumijevanja, tolerancije, vještina, znanja. Procesom reforme, učenik kao centar zbiranja je stavljen u prvi plan. Da li su učenici ti koji mogu sve ove promjene ispratiti? Da li učenici hoće promjene? Da li su fizički, psihički, emotivno i duhovno spremni na njih? Jesu li ustvari oni svojim bržim sazrijevanjem glavni pokretač obrazovnog sistema? Mogu li učenici svojim aktivnim učešćem na času, u odjeljenju, u školi biti motivišući faktor za bolji i kvalitetniji rad samog nastavnika?

Kakva je Vaša saradnja sa lokalnom zajednicom i koliko ona učestvuje i pomaže školi?

Saradnja lokalne zajednice i škole je uvek bila na izuzetno visokom nivou i siguran sam tako će biti i u budućnosti bez obzira na to ko se nalazi na rukovodećim mjestima. Sama činjenica da je rekonstrukcija sportske dvorane pokrenuta kroz projekat koji je Opština kandidovala fondovima Evropske unije , Vladi Crne Gore, a i samog učešća Opštine, govori o ozbilnosti čelnih ljudi i njihovoj brizi za rad ove školske ustanove. Koliko je Opština uključena u sam rad škole dovoljno je argumentovati podatkom da su predsjednik Opštine i glavni administrator u Opštini članovi Školskog odbora naše škole.

Srednja škola je vaspitno-obrazovna ustanova. Osvrнимо се на ово „vaspitna” . U kojoj mjeri se u školi stavlja akcenat na vaspitanje učenika, odnosno kakva je politika škole u odnosu na disciplinsku problematiku?

Nedolično ponašanje bilo kog učesnika vaspitno-obrazovnog procesa, nepoštovanje kućnog reda, uništavanje školske imovine i sl. sigurno nećemo tolerisati. To smo pokazali i dokazali u toku ove godine. Mi jesmo i obrazovna i vaspitna ustanova. U tom pogledu smo maksimalno uključeni da pomognemo, ali ne smijemo zaboraviti da se vaspitanje stiče od malih nogu. Veća uključenost roditelja u narednom periodu je jedan ozbiljan zadatak koji стоји pred nama i samo zajednički ga možemo riješiti. Prebacivanje uloge vaspitača jednoj ili drugoj strani ne vodi rješavanju ovih problema koji su , moramo priznati, u zadnjoj godini uzeli maha širom naše države.

Opremljenost naše škole je na zavidnom nivou. Nastava se održava u odlično pripremljenim kabinetima, učenici imaju priliku da se hrane u školskom restoranu, a sportska hala je nedavno renovirana. Koliko ste zadovoljni ovim investicijama i da li imate u planu nova ulaganja?

Vizija razvoja škole u narednom periodu je data kroz razvojni plan koji je koncipiran kroz razvoj same opštine. Imajući u vidu činjenicu da su razvojne grane Mojkovca bazirane na unaprjeđenju poljoprivrede i turizma , mi kao nosioci obrazovanja se moramo okrenuti sposobljavanju kadrova za te struke. U tom pogledu su napravljeni prvi značajni koraci. Dobijanjem savremenog restorana stvoreni su uslovi da u budućem periodu naši svršeni srednjoškolci , kuvari i konobari, mogu smanjiti potrebe tržišta za ova zanimanja. Trenutno školski projektni tim pokušava unaprijediti nastavu poljoprivrednih tehničara izradom projekata i apliciranjem kod evropskih fondova kroz međugrađenu saradnju. Prava iskorisćenost i opravdanje uloženih sredstava u rekonstrukciju sportske dvorane se očekuje posle kompletne rekonstrukcije vezane za toplifikaciju dvorane, uređenje prostorija za fitnes i teretanu , uređenje prostorije za školske rezervate u nastavi fizičkog vaspitanja i sl.

Devetog maja , prije četiri godine, naša škola je prvi put proslavila Dan škole. Da li ćete ove godine organizovati prikladnu proslavu u kojoj će učestvovati učenici naše škole?

Sam izlazak ovih novina, izrada i promocija novog Web sajta škole, organizovanje školskog turnira u fudbalu, takmičenje debatera su aktivnosti kojima se pripremamo za Dan škole i u kojima učestvuju učenici naše škole. Zbog nedostatka prostora, veću svečanost (zbog renoviranja Centra za kulturu) ostavićemo za narednu godinu. Kao odgovorni subjekti društva moramo se uklapati u ekonomske tokove, a novčana sredstva kolika god ona bila, upotrijebiti u opremanje kabineta i boljih uslova za rad škole.

Naša škola ima veliki broj talentovanih učenika koji svoje znanje i vještine pokazuju, ne samo u učionici , nego i na raznim takmičenjima. Da li ste ponosni na njih i šta škola čini kako bi im olakšala trnovit put do uspjeha?

Sigurno da se i čitav kolektiv, a i ja ponosimo njima. To je pravo lice škole i njen uspjeh. Moram napomenuti da smo u zadnjih nekoliko godina na državnim takmičenjima imali veoma zapažen uspjeh sa nekoliko trećih, drugih a i državnih prvaka. Shodno našim mogućnostima i Pravilnikom o nagrađivanju pokušavamo da motivišemo i profesore i učenike na postizanje što boljih rezultata.

”Feniks“ Vam se zahvaljuje na izdvojenom vremenu i želi Vam mnogo uspjeha na privatnom i profesionalnom planu.

Priredila: Aleksandra Jovanović

U POHODE PREDSJEDNIKU

Dejan Medojević

S obzirom na štampano medijsko siromaštvo našeg grada, "Feniks", iako je srednjoškolski list, ima potrebu da bude i glasnogovornik svekolike stvarnosti naše sredine. Prava adresa gdje ćemo zadovoljiti našu novinarsku znatiželju, a i dobiti autentičnu sliku o aktuelnom društvenom momentu našeg grada je prvi čovjek Opštine Mojkovac, gospodin Dejan Medojević.

FENIX: Ne obavljate dugo funkciju prvog čovjeka opštine, ali smo svjedoci da ovaj dio vašeg mandata nije bio nimalo idiličan, prije svega zbog elementarnih nepogoda (paklena, sniježna zima, poplave, požari, udesi...). Bili ste i vatrogasac, alpinista, spasilac... Kako gledate na te događaje iz sadašnje perspektive?

Svjedoci smo da je naša Opština u zadnjih nekoliko godina bila

izložena jakim elementarnim nepogodama (poplave, veliki snjegovi, požari) i nesrećama. Svim tim vanrednim situacijama morali smo se brzo prilagoditi i reagovati pravovremeno sa svih nivoa, kako bi posljedice i direktni uticaji na život i bezbjednost naših sugrađana bile svedene na minimum. Naravno, uspjeli smo u tome. Sve nadležne službe i institucije odgovorile su u punom kapacitetu zahtjevima zbog kojih su, u krajnjem, i osnovane.

Da bih donosio pravilne odluke, uvijek sam prilikom ovih situacija pokušavao da se direktno na licu mjesta upoznam sa situacijom na terenu. Zato mi nije bilo teško da budem vatrogasac, planinar, spasilac... Tome je svakako doprinijelo i moje aktivno članstvo u klubu ljubitelja prirode "Geo-eko Montenegro" iz Nikšića, gdje su ove aktivnosti bile dio svakodnevice. Bio sam i predsjednik Dobrovoljnog vatrogasnog društva Mojkovac od kojeg je nastala današnja služba zaštite i spasavanja, koja je kroz ove nepogode dokazala na pravi način da je više nego neophodna ovom gradu.

FENIX: Gotovo nestvarno djeluje da je Mojkovac najmanje zadužena Opština u Crnoj Gori. Kako ste uspjeli da ostvarite ovakav finansijski efekat, s obzirom na siromaštvo Opštine? Mi smatramo da je to domaćinsko poslovanje, mada ima zloradih komentara da je to za grad hendikep (u smislu-neko će to vratiti). Kako to komentarišete?

Najveću zaslugu za finansijsku održivost u današnjem vremenu, t.j. u vremenu jake ekonomске krize, imaju predhodni gradonačelnici. Prvenstveno Brko Mitrović, a potom i Dragan Savić. Nastavio sam sa njihovim načinom rada. Možda malo strožije i radikalnije, jer uslovi funkcionisanja tako nalažu. Nije slučajno, prema ovogodišnjem USAID-ovom rangiranju opština, naša Opština među tri prvorangirane u Crnoj Gori. To je plod dugogodišnjeg domaćinskog upravljanja ovom Opštinom. Ponekad je opravdano se zadužiti radi efikasnije realizacije određenih projekata, ali samo u onoj mjeri u kojoj to neće poremetiti stabilno funkcionisanje i rad organa lokalne uprave.

Poznati su mi čaršijski komentari da je to za grad hendikep i sl. Ne obzirem se na njih. Posao predsjednika Opštine zahtijeva mnogo veću ozbiljnost i neprihvatljivo jeigrati se sa sudbinom ovog grada za rad nečijih nezrelih hirova. Sve što zadužimo moramo vratiti mi i oni koji dolaze poslije nas. Da bi išli naprijed moramo raditi na pravljenju održivog

sistema funkcionisanja lokalne samouprave, a sve u cilju stvaranja efikasnog servisa naših sugrađana. Takvi komentari i inicijative nek ostanu tamo gdje im je i mjesto – za kafanskim stolovima.

FENIX: Jalovište je do nedavno bila naša trauma. Međutim, uspješno je sanirano. Koji su Vaši sledeći koraci da bi naše jalovište bilo, figurativno rečeno, naša „sauna“?

Od najveće crne ekološke tačke u Crnoj Gori, jalovište u Mojkovcu je postalo razvojna šansa ovog grada. Do prije nekoliko godina teško je bilo povjerovati u to. Puno vremena, energije i novca je uloženo u sanaciju ovog jalovišta. Konačno ćemo ove godine imati priliku da umjesto

jezera fekalija na jalovištu vidimo zelenu zonu. To će sigurno obradovati svakog dobromanjernog Mojkovčanina. Kroz njegovu sanaciju smo trajno riješili i prečišćavanje otpadnih voda, a dodatno smo osigurali i branu jalovišta od rijeke Tare. Poznato vam je da je za taj prostor urađeno idejno rješenje za formiranje sportsko-rekreativne zone, a ove godine po tom rješenju smo uradili DUP Sportska zona.

Ne odustajemo od izgradnje sportsko-rekreativnih sadržaja na ovom prostoru (poput trim staze, biciklističke staze, šetališta i sl), ali ukoliko obezbijedimo investitora, možda jedan dio ove površine iskoristimo za proizvodnju solarne energije. Svakako, u narednom periodu moramo planski osmisliti korišćenje i valorizaciju ovog prostora.

FENIX: U ne tako dalekoj prošlosti Mojkovac je bio pravi industrijski grad. Grad rudara, drvara, mašinaca. Danas – tranziciona praznina. Kojim drumovima treba ići naš i Vaš grad? Imamo li šanse i gdje su?

Mislim da se ne treba osvrtati u nazad, već gledati naprijed. Takođe, pogrešno je očekivati da nam iz Podgorice uvijek stignu razvojni planovi i pomoć. Moramo sami naći način kako da valorizujemo svoje potencijale, a kad to dobro osmislimo i krenemo u njihovu realizaciju pomoć će sigurno stići i iz Podgorice i sa druge strane.

U tom smislu, Opština Mojkovac je po prvi put uradila Prostorno-urbanistički plan, a prošle godine usvojen je novi Strateški plan razvoja naše opštine do 2020.godine. Tim dokumentima definisali smo pravce razvoja kroz turizam i poljoprivrednu uz razvoj malih i srednjih proizvodnih preduzeća.

Najavljeni otvaranje kanjona rijeke Tare, uz savremeni Turističko-informativni centar i objedinjavanje postojeće turističke ponude, doprinijeće sigurno većem i uspješnijem turističkom razvoju. Planirane i aktuelne investicije u poljoprivredi kroz MIDAS i IPARD programe daju šansu za oživljavanje ruralnih područja naše opštine. Boljim uslovima života na selu doprinose i infrastrukturna ulaganja naše opštine (izgradnja vodovoda i vodopaja, asfaltiranje i nasipanje puteva, elektrifikacija katuna i sl.).

Planirano otvaranje biznis zone u Poljima, ohrabrujući rezultati istraživanja na Brskovu, povećanje proizvodnje u postojećim fabrikama, osnaživanje i podrška biznis-inicijativama za mala i srednja preduzeća kroz Investiciono-razvojni fond-samo su neke od aktivnosti koje bi trebalo da pokrenu razvojni mehanizam naše Opštine.

FENIX: Prije sadašnje funkcije, bili ste direktor TO Mojkovac. Sigurno ste upoznati sa turističkom vrijednošću naše, ali i evropske „suze“ – Tare. Imate li projekciju na koji ćemo način valorizovati njene vrijednosti?

Rijeka Tara je svakako jedan od najvećih turističkih potencijala naše opštine, koji nažalost nije na pravi način do sada valorizovan kada je u pitanju turistička ponuda. Prije nekoliko godina, zajedno sa kancelarijom UNDP-a u Crnoj Gori, uradili smo Pilot projekt uvođenja kajakaštva i njegova realizacija već daje rezultate. Ove godine sa istom kancelarijom i uz podršku Ministarstva vanjskih poslova Slovenije krenućemo u realizaciju još jednog projekta na Tari kada je u pitanju upravljanje njenim resursima i jačanje same turističke ponude.

Ono što je veoma bitno u ovoj godini jeste činjenica da smo konačno našli zajednički jezik sa upravom JP Nacionalni parkovi Crne Gore i za očekivati je da se na proljeće otvoriti mojkovački dio kanjona rijeke Tare za rafting i kajak. To će sigurno doprinijeti podizanju kvaliteta turističke ponude uz očekivanje da će turistički radnici Mojkovca naći sebe u ovim

novim sadržajima i dati doprinos kvalitetu njihove usluge. Ove godine potrudićemo se da uredimo i jednu plažu na obali Tare ispod Starog mosta, a uz LTO Mojkovac podržaćemo i Međunarodni kup u skokovima sa mosta u Taru. Sve to bi trebalo da pojača i osnaži turističku ponudu našeg grada.

FENIKS: U poslednje vrijeme se pominje mogućnost revitalizacije bivšeg rudnika „Brskovo“. Da li je to pitka gradska priča ili objektivna mogućnost?

Australijska kompanija "Balamara", odnosno njena kćerka kompanija "Nort Mining" u Crnoj Gori, već nekoliko godina sprovode istražne radove na lokalitetu Brskovo. Prvi nalazi uzoraka rude su više nego povoljni, ne samo kad je u pitanju ruda olova i cinka, već i srebra. Predstavnici ove kompanije su izrazili interesovanje za ponovno otvaranje rudnika i to mi kao lokalna uprava podržavamo.

Međutim, iako postoji zajednički interes kada je u pitanju otvaranje rudnika, poučeni lošim iskustvom lokacije jalovišta u Mojkovcu, skrenuli smo pažnju investitorima da se moraju ispoštovati najveći standardi kada je u pitanju zaštita životne sredine. To znači da novo jalovište za nas nije prihvatljivo, pogotovo u slivu rijeke Tare.

FENIKS: Znatan broj srednjoškolaca iz Mojkovca upisuje fakultete, a takođe, uspješno završava. Da li Opština Mojkovac ima program stipendiranja i koji su kriterijumi za dobijanje te stipendije?

Opština Mojkovac svake godine stipendira najbolje studente onih fakulteta koji imaju direktni uticaj na lokalni nivo (pravo, ekonomija, arhitektura, medicina i dr.). Osim toga jednom broju studenata pomaže sa jednokratnim novčanim pomoćima za nabavku stučne literature. Kriterijumi za dobijanje ovih stipendija su definisani Odlukom o stipendiraju studenata, a sa istom se zainteresovani studenti mogu upoznati preko zvaničnog web site-a: www.mojkovac.me. Naravno, odlučujući kriterijum je prosječna ocjena tokom zadnje dvije godine osnovnih studija, a posebno se vrednuje i socijalna karta studenta.

Osim ovih stipendija Opština Mojkovac nagrađuje najbolje učenike završnih razreda srednje i osnovnih škola u našoj Opštini, kao i dobitnike nagrada na opštinskim i državnim takmičenjima. Takve i slične pomoći studenti i učenici mogu očekivati i ubuduće.

FENIKS: Činjenica je da se većina naših visokoobrazovanih sugrađana ne vraća u svoj rodni grad. Imate li ideju kako da se taj „egzodus“ zaustavi?

Jedan od najvećih problema, ne samo Opštine Mojkovac, već i čitavog sjevera Crne Gore, jeste velika depopulacija stanovništva, naročito visokoobrazovanih ljudi. Činjenica da je Mojkovac između dva zadnja popisa napustilo oko 15% ukupnog stanovništva je veoma zabrinjavajuća i opominjujuća bi zaustavili odliv kadrova neophodno je obezbijediti nova radna mjesta u svim oblastima, pokazati i dokazati da se u Mojkovcu može lijepo živjeti i zarađivati, a ujedno osmisliti i obogatiti život mladih u našem gradu.

FENIKS: Bili ste učenik naše škole, zatim profesor, a sada prvi čovjek grada. Koje su Vaše impresije iz ova tri perioda?

Definitivno, najljepši period mog života je vezan za Srednju školu. Školski dani (kada nas je naš "strogii" profesor forsirao da učimo Gorski vijenac), zatim prvo zaposlenje i prva godina radnog staža, kao i članstvo u Školskom odboru sada neraskidivo vežu moje emocije za ovu školu. Mišljenja sam da ova škola ima jedan izuzetan kolektiv i sjajan nastavni kadar koji može poslužiti kao uzor ostalim školama u Crnoj Gori.

FENIX: Koja je Vaša poruka učenicima naše škole, i uopšte čitaocima FENIKSA?

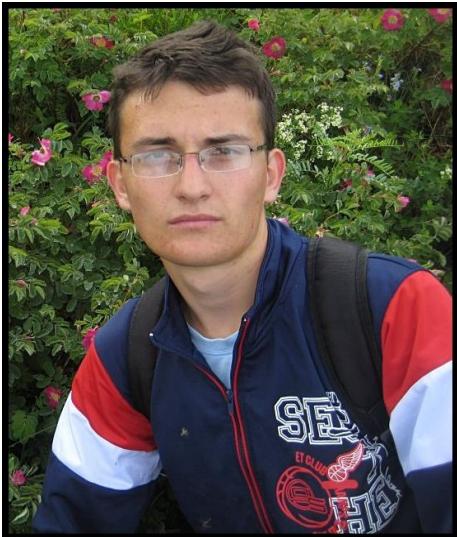
Bez truda nema ni uspjeha! Ukoliko uložite maksimalan napor i postignete odličan uspjeh u školi, na najljepši način ćete se odužiti svojim roditeljima, školi i opštini. Maturantima želim da uspješno polože maturski ispit i da upišu željene fakultete, i naravno da se poslije završenih studija vrate u naš Mojkovac.

FENIKS: I na samom kraju, kako je biti najpoželjniji neženja u gradu? (Feniks misli da je to slatki teret, i na ovo pitanje ne morate odgovoriti, mada je poželjno jer je FENIKS pomalo i tabloidan list).

No coment!

FENIKS

Najbolji među najboljima

Svaka generacija naše škole se može pohvaliti vrijednim i dobrim učenicima koji ređaju uspjehe. Prethodna generacija je bila veoma dobra i uspješna, a najbolji među najboljima je Nebojša Bošković. Prošlogodišnji đak generacije, sada već student medicinskog fakulteta u Podgorici, uspio je da za naše novine izdvoji malo vremena i odgovori nam na par pitanja.

Proglašen si za đaka generacije, koliko je to zahtijevalo truda i odričanja?

Ukoliko želite da u nečemu budete najbolji, morate se maksimalno posvetiti onome što radite. Tokom školovanja sam imao izuzetno jako motivaciju i pored toga što je bilo dosta odričanja i dosta uloženog truda, ništa mi nije teško padalo.

Biti đak generacije- da li je to opterećenje ili počast?

Prije svega, titula đaka generacije je izuzetna počast i nagrada za uloženi trud. Neosporno je i to da ona sa sobom nosi i određenu dozu pritiska. Kada okolinu naviknete na dobre rezultate ona vise ne prašta neuspjeh. Iako pritisak postoji, za sada se uspješno nosim sa njim.

Na državnom takmičenju iz biologije osvojio si prvo mjesto, s obzirom da si prvi učenik iz Mojkovca kojem je to pošlo za rukom, reci nam šta ja to predstavljalo za tebe?

Biti prvi u bilo čemu je velika čast. Ali biti prvi na državnom takmičenju u znanju, i to biti prvi iz mojkovačke gimnazije kome je to pošlo za rukom je izuzetan i neopisiv osjećaj. Prvo mjesto iz biologije za mene predstavlja vrhunac u dosadašnjem, a motiv više u budućem školovanju.

Na Međunarodnom takmičenju iz biologije, održanom u Singapuru, bio si član reprezentacije Crne Gore.

Kakva nam iskustva nosiš sa tog takmičenja?

Takmičenje u Singapuru predstavlja jedan veliki korak u mom životu. Iskustva su nevjerojatna. Veliki broj takmičara iz preko 60 zemalja, mnogo kultura na mjestu, a pored svega toga i jedna egzotična destinacija kao što je Singapur su stvari koje se mogu doživjeti jednom u životu. To je bilo takmičenje gdje je rezultat bio potisnut u drugi plan, a želja za upoznavanjem drugih, kao i promocijom svoje zemlje je nadjačala sve ostalo.

Na koji način je tvoj uspjeh na državnom takmičenju propraćen u tvojoj školi i gradu?

Škola i grad su na jedan izuzetan način ispratili moj uspjeh. Oni su ga prepoznali kao i uspjeh škole i grada i na pravi način su ga vrednovali i nagrađili.

Odlučio si se da upišeš medicinski fakultet. Šta je bilo presudno za tvoju odluku?

Ne bih znao tačno odgovoriti na ovo pitanje. Medicinski fakultet je najprestižniji fakultet kod nas, a želja za uspjehom i izgradnjom karijere me je odvela tu gdje jeste. Svakim danom sam sigurniji da sam napravio pravi izbor.

Prošao je prvi semestar, kako si zadovoljan rezultatima na fakultetu i kakvi su tvoji utisci vezani za studenski život?

Prezadovoljan sam dosadašnjim rezultatima na fakultetu. Studentski život je dosta težak, dosta stresan. I pored svih problema sa kojima se može susresti jedan student medicine, studentski život ima i dosta prednosti. Jedno je sigurno, velika je čast i privilegija biti student.

Hvala ti na izdvojenom vremenu, Fenix ti želi puno sreće u daljem školovanju.

Jovana Bjelajac

MOJKOVAC – VIRDŽINIJA

Amerika je riječ koja u nama budi toliko acocijacija, ali i zemљa u kojoj trenutno boravi učenik naše škole Miloš Lakićević. Sigurno je da svako od nas gledajući neki tipični američki prizor na TV-u pomislio: "Boze, kako bi bilo lijepo prosetati nekom avenijom ili razgledati okolinu sa neke trostratnice." Takve misli su prolazile i kroz glavu Miloša Lakićevića, kome se posrećilo da ode u tu daleku zemlju i iz prve ruke sazna nešto o američkom načinu života.

Miloše, u Americi si od avgusta. Otkud ideja da odeš na godinu dana školovanja baš tamo i kroz koje faze si prošao prije nego što si bio izabran?

Iz nekog razloga sam oduvijek želio da posjetim SAD i kada sam u školi čuo za program, bez razmišljanja sam se prijavio.

Kakvi su tvoji utisci po dolasku u Ameriku? Da li si zadovoljan porodicom i školom u kojoj provodiš najveći dio svog vremena?

Iskreno, nijesam posebno impresioniran. Dospjeo sam u malo mjesto Buena Vista u Virdžiniji, tako da je vrlo

često dosadno. Prezadovoljan sam porodicom, jer se svi super slažemo, a oni su me prihvatali kao svojeg. I škola mi se dopada, profesori su zvez totalni.

Da li ti se dopada Amerika? Pretpostavljam da si se brzo prilagodio njihovom načinu života. Koliko se razlikuje od našeg?

Amerika mi se mnogo dopada, na stranu to što sam ja dospjeo u malo mjesto. Prilagodio sam se bez problema, a i oni su me super prihvatali, naročito zbog toga što sam stranac. Iskreno, naš život se razlikuje po tome što smo mi Balkanci i nema nam ravnih, ali i nema puno razlika, ljudi žive dosta siromašno, isto kao i kod nas. Ono što o Americi gledate na filmovima i serijama možete zaboraviti.

Sistem školstva u SAD se mnogo razlikuje u odnosu na našu državu. Koji sistem tebi više odgovara?

Sistem im je mnogo lakši, i po mom mišljenju bolji, jer ti daju opcije da biraš predmete koje želiš da učиш. Vrlo često imamo testove i kvizove, kako bi spriječili nagomilavanje gradiva.

Pretpostavljam da imaš mnogo slobodnog vremena. Na koji način ga provodiš?

Pa i nemam baš mnogo slobodnog vremena, jer mi časovi traju do 15h, a nakon toga imam treninge američkog fudbala. Vrijeme mi vrlo brzo prolazi. Vikendom najčešće gledamo filmove, odemo do restorana i slično.

Sigurni smo da si našao mnogo drugova i drugarica, ali na koji način održavaš kontakt sa starim društvom i porodicom i da li ti mnogo nedostaju?

Kontakt održavam preko društvenih mreža facebook-a i skype-a i stvarno mi nedostaje i porodica i svi iz razreda, pa čak i profesori.

Reci nam nešto o svojim planovima u budućnosti. Da li možda planiraš da, nakon završene gimnazije u našem gradu, nastaviš studiranje i život u Americi?

Za sada planiram da studiranje nastavim u Crnoj Gori, a vjerovatno ću se nekom prilikom vratiti u SAD, jer je to zemlja koju definitivno treba posjetiti više puta.

Feniks ti se zahvaljuje na izdvojenom vremenu i želi ti mnogo sreće u daljem školovanju.

Gordana Brajković i Milica Sošić

S one strane iskre

Debatni klub "Iskra" gimnazije "Vuksan Đukić" postoji od 1990. Trener debatnog kluba je Jugoslav Rabrenović, profesor filozofije. Debatni klub broji trideset članova. Klub radi po programu Karla Popera i WSF. Sastoji se od dva tima od po tri člana ($a_1, a_2, a_3 - n_1, n_2, n_3$) koji argumentima brane svoje stavove. Okuplja gimnazijalce svih razreda. Od septembra 2012.godine koordinator debatnog kluba Gimnazije je Jelena Vojinović, učenica III razreda koja je naslijedila to mjesto od bivših učenika i vođa debatnog kluba.

Debatni klub je formiran sa ciljem unaprijeđenja govornih vještina učenika. Želimo da doprinesemo razvoju kulture razumijevanja i tolerancije među učenicima diskusijom na različite teme koje će omogućiti svakom, i debaterima i publici, neki drugi ugao gledanja na problem. S obzirom da jedna obrazovna ustanova kao što je gimnazija svake godine iznjedri veliki broj potencijalnih politikologa, žurnalista, diplomata i pravnika, važno je razvijati njihovu svijest o potrebi rješavanja problema putem dijaloga. Takođe, rad na unaprijeđenju javnog nastupa kod učenika gimnazije jedan je od naših osnovnih razloga postojanja. Rukovođeni tom idejom, organizujemo debatne radionice za sve zainteresovane učenike. Cilj je podučavanje učenika vještinama debatovanja i argumentovanog zastupanja svojih stavova. Sigurnost u iznošenju svog mišljenja pred većim brojem ljudi, kao i razvoj dobre komunikacije, samo su od nekih prednosti učlanjenja u naš klub koje učenici mogu da očekuju. U osnovi debata je struktuirano argumentovana rasprava na zadatu temu. To podrazumijeva da je broj govornika, redoslijed i vrijeme izlaganja unaprijed određeno. Za razliku od rasprava sa kojima se svakodnevno susrećemo, debata se razlikuje po tome što sagovornici jedni drugima ne upadaju u riječ, ne drže duge monologe, ne mijenjaju temu o kojoj govore i slično. S toga nam debata omogućava da na organizovan i civilizovan način raspravljamo o određenim idejama i stavovima koje zastupamo.

Članovi debatnog kluba "Iskra" imaju prilike da učestvuju na debatnim turnirima u zemlji. Mogućnost putovanja i upoznavanja debatera iz drugih krajeva od neprocijenjenog je značaja za njihov lični razvoj, ali i razvoj samog kluba kao takvog.

Jelena Vojinović

BIBLIOTEKA

U okviru Srednje mješovite škole "Vuksan Đukić", uporedo sa tadašnjom Privrednom školom, osnovana je i biblioteka čiji rad seže u daleku 1979.godinu. U vremenu svog nastanka bila je oskudno snabdijevena, a vremenom iz godine u godinu, postajala je bogatija za mnoga književna djela i enciklopedije.

Kapacitet biblioteke je svrstan u đačku i nastavničku. Danas raspolaze sa 16 200 knjiga, odnosno 5400 naslova koji pripadaju đačkoj i 1900 nastavničkoj biblioteci.

Fond biblioteke čine: školska lektira, razni romani i enciklopedije, kao i mnogi udžbenici za stručne škole i gimnaziju koji pomažu našim učenicima da bolje savladaju gradivo.

Tehnička podrška je oskudna, jer naša biblioteka posjeduje samo računar, koji ima pristup internetu, i podatke svih članova, dok elektronska baza podataka i stručni katalog već duže vrijeme nijesu u funkciji. Velika zasluga za skladno funkcionisanje biblioteke pripada profesoru književnosti, Saši Rabrenoviću, koji sa puno ljubavi prema knjigama i razumijevanjem za učenike, provodi vrijeme u malom prostoru gdje su vrata otvorena u svako doba, ne samo đacima, već svim ljubiteljima književnosti. Kako bi se poboljšao fond biblioteke, školska uprava godišnje izdvaja skromna sredstva, u okviru svojih mogućnosti, za rekonstrukciju biblioteke i nabavku knjiga. Osim školske uprave, pomažu i izdavači koji, iako ne baš često i redovno, kao stimulans pored kupljenih, ustupaju primjerke novih naslova. Cilj biblioteke je da poveća obim književnog fonda kako bi podstakli interesovanje učenika, koje nažalost sve više opada. Po riječima profesora Rabrenovića, u posljednje vrijeme se iznajmljuju samo obavezne školske lektire, koje najviše koriste učenici I-1 i IV-1, dok u stručnim školama skoro da se i ne čita.

U svakom slučaju, biblioteku treba obogatiti, jer zainteresovanih čitalaca za nove i postojeće naslove će uvijek biti. Sve to zbog knjige, zbog podizanja nivoa obrazovanja, zbog svih nas i zbog budućih generacija.

Jovana Zejak i Ivana Ćorić

Mladi preduzetnici

U okviru razvoja preduzetničkog duha kod mladih u našoj školi, uz nesebično mentorsko angažovanje profesorica Stanice Pejović i Gordane Vidaković, realizovane su mnoge aktivnosti.

Na prvom takmičenju MLADI PREDUZETNICI u okviru predmeta Preduzetništvo za najbolji Biznis plan koje je organizovano u Bijelom Polju, gdje se takmičilo šest stručnih škola ,sa ciljem razvoja preduzetničke inicijative kod mladih, učestvovali si i učenici naše škole sa Biznis planom ZEMLJORADNIČKA ZADRUGA "RALO", što su članovi žirija ocijenili kao odlično prepoznatu mogućnost za razvoj naše Opštine. U ekipi su bili učenici III₅ odjeljenja, tehničari kulinarstva, u sastavu: Radojko Damjanović, Drago Šćepanović, Veselin Rakočević i Stefan Andelić.

U okviru razvoja preduzetničkog duha kod mladih, učenici četvrte godine su tokom raspusta bili učesnici "Škole preduzetništva za mlade" u organizaciji Univerziteta JDG Podgorica.

Tokom marta učenici trećeg razreda ekonomskih tehničara učestvovali su na dva Biznis plana na sajmu "Preduzeća za vježbu" koji su realizovani u okviru programa "Prekogranično preduzetništvo mladih" sa četiri Biznis plana. U okviru ovog projekta naša škola je dobila lap-top, projektor, skener-štampač, projektno platno, flip-chart, papir i drugi potrošni materijal, potreban za realizaciju biznis ideja kroz Biznis planove.

Profesorica Stanica Pejović:

U projektu "Prekogranično preduzetništvo mladih", pored naše škole, učestvovale su još četiri škole iz naše zemlje. U okviru slobodnih aktivnosti učenika, učestvovali su učenici III₃ odjeljenja sa dva tima: TIM FRUVITA: Natalija Bogavac, Danilo Bošković, Nikola Drašković, Stefan Grdinić, Boris Đokić i Marija Andelić, a TIM ROJS: Jovana Tomović, Teodora Pejović, Đina Čorić, Tara Čorić, Danijel Zindović i Darko Baltić.

Cilj ovog projekta je sticanje znanja i vještina iz preduzetništva. Započeti sopstveni posao nije nimalo lako, ali ga je još teže održati i omogućiti mu da raste i da se razvija. Ne postoji način da se eliminiše rizik od neuspjeha, ali u svakom slučaju učenici se uče, kao budući preduzetnici, o svojoj snazi i slabostima, da li su dobri u doноšenju odluka i koliko su dobri u planiranju i organizaciji posla. Sve je to u cilju pružanja podrške mladim preduzetnicima. U ovu svrhu se i rade Biznis planovi.

Profesorica Gordana Vidaković:

U ovoj školskoj godini moji preduzetnici su prepoznali šansu u razvoju poljoprivrede, eko-turizma, sakupljanju šumskih plodova, gajenju cvijeća..

Bili su sposobni da pronađu uspješne poslovne ideje, proizvode, tehnologiju, mjesto na tržištu, kapital... Nedostajala je inventivnost, ali ne i poslovna kreativnost, sposobnost da uoče probleme i nađu mogućnost rješenja, kao i spremnost za rizike i napore.

KUD "Vesna"

Za folklor se često kaže da je tradicionalni izraz igre i muzike, iznjedren iz naroda. Međutim, folklor je nešto više od toga. To je igra predaka kroz mladost i sjaj njihovih potomaka. Duša naroda, zavičajni mirisi. Neprolazna ljepota, igre koje naša škola kroz KUD "Vesna" ljubomorno čuva i njeguje.

KUD "Vesna" je osnovan 2004. godine. Prije tog datuma, grupa entuzijasta i zaljubljenika u ovu magiju, na čelu sa Vesnom Delić, je počela da ispisuje stranice ove divne priče koja i dalje traje. Iz pjeteta prema ovoj izuzetnoj ženi, naše društvo nosi njeno ime.

Od svojih prvih koraka društvo je prošlo sve moguće "Scile i Haribde". Iako vječiti "podstanari", sa minimumom opreme i neophodnih rekvizita, kroz ovo društvo je, za relativno kratko vrijeme, prošlo oko 600 članova. Društvo je održalo 15 samostalnih koncerata, kao i znatan broj zajedničkih koncerata sa društvima iz drugih gradova naše države. Posebne svetkovine su koncerti u našem gradu, koji su puni emotivnog naboja i mladalačkog blještavila, na zadovoljstvo uvijek pune sale naših sugrađana.

KUD "Vesna" je redovan gost foklornih smotri u Andrijevici, Sutomoru, Baru, Višegradu, Novom Goraždu, Priboru.. Naravno, sa ovih gostovanja dolaze sa pregrštom nagrada i priznanja.

Prvu postavu društva većinom čine učenici naše škole. No, društvo ne treba da brine za budućnost, jer kada mi "stari" napustimo foklorni podijum, društvo i sada broji impozantnih 350 članova, podijeljenih u 5 grupa, različitih uzrasta.

Koreograf je gospodin Radovan Žurić, koji svojim radom, uprkos materijalnim i prostornim teškoćama, uspijeva da foklorni amaterizam podigne na zavidan nivo i tako postane jedan od kulturnih reprezenata našeg grada.

"Naše društvo realizuje 15 uigranih koreografija. Takođe, KUD "Vesna" je organizator Međunarodnog festivala folklora, koji je tradicionalnog karaktera i održava se već 4 godine. Na festivalu učestvuju Kulturno umjetnička društva iz Srbije, Republike Srpske, Federacije Bosne i Hercegovine, i naravno, iz Crne Gore.", kaže gospodin Žurić.

Skroman je naš koreograf. Skromni smo i mi, ali smo neskromni u apetitima da KUD "Vesna" još dugo traje. Ako vam, makar i na trenutak, osvježimo dan, zaslužili smo svoje postojanje. Zar ne?

Bojana Minić i Ivana Delić

OD JALOVIŠTA DO RODILIŠTA

Istorija je specifična nauka. Kažu da je učiteljica života. Mi, Mojkovčani, smo to "učiteljovanje" osjetili "debelo". Od istorijskog grada do istorijske zablude.

Istorija kaže da je nekad, kralj Uroš I (silni) eksplotisao rudu iz ovih naših nedođija.

Nasljednici Uroša I, prevashodno kralj Milutin, je volio da falsificuje njegov kovani novac, što je veliki renesansni Dante znao i stavio ga kao krivotvorca novca u nekom od njegovih krugova "Pakla". Dakle, i mi Mojkovčani smo na neki način Dantova "ciljna grupa". Nama ne treba Dante, mi smo već prošli pakao.

Prođoše vjekovi. Biznis je biznis. Razlika je jedino u tome što je novootvoreni rudnik "Brskovo" kovani novac zamijenio prijatnom varijantom!

Istina, srednjevjekovni rudnik i njegova revitalizacija je od našeg mojkovačkog prostora, koji je bio "lovište", pretvorilo u grad. Samo je u rudniku "Brskovo" radilo oko 900 radnika. Interesantno, od tih 900 radnika, svega je bilo 90 pravih rudara. A zove se rudnik!

Ekomska patologija ili preverzija. Kako hoćete!

Neko od "edukovanih" političara tih davnih godina je "vispreno" odlučio da se jalovina iz rudnika "Brskovo" lageruje gotovo u samom centru grada. Tako je nastalo "Mojkovačko jezero". Simpatično, a to što je kancoregenzno – nebitno. Ipak, prođe i ta istorijska mora! Država je rekla da rudnik "Brskovo" treba arhivirati. Vrijeme je da se uništi najveća ekološka tačka u Crnoj Gori.

Danas je naše Jalovište livada. Kako? Na osnovu informacija, cjelokupni rad na sanaciji Jalovišta je počeo 2003. godine. I to u dvije faze. Do 2008. godine završena je izgradnja sistema za prečišćavanje otpadnih voda, zatim je izvršena soldifikacija muljevitog materijala, kao i adaptacija podloge. Tokom jeseni je posijana kvalitetna trava- i eto najljepše livade na Balkanu. Cjelokupni projekat je koštao 12 miliona eura. U realizaciji ovog kapitalnog projekta učestvovali su Vlada Crne Gore, Vlada Češke i Opština Mojkovac. 12 miliona. Respektabilna cifra. Hipotetički je, a i cinično, da ako bi sada stavili na tender kompletan Mojkovac, teško da bi dostigli tu cifru. Ajnštajn kaže da je sve relativno. Nije tačno. Ljudska glupost je apsolutna. Eto vam primjer!

Opština Mojkovac ima ambiciozni plan za Jalovište. Sportsko-rekreativni centar sa izuzetnim sadržajima. "Feniks" podržava ovu inicijativu, ali kao pragmatičan list za sada je zadovoljan i time što je Jalovište postalo rajska poljana.

P.S. "Feniks" je objavio konkurs za novo ime Jalovišta. "Kum" imena imaće privilegiju da u sljedećem broju njegova fotografija bude na naslovnoj strani "Feniksa". Dovoljno, uči će u istoriju.

(Idejni projekat)

FENIKS

ĐAČKI RESTORAN

U septembru prošle godine naša škola je zasijala u punom sjaju, osvježila je svoje lice, podmladila se, kao da prkosи svojim godinama. Naša škola, naša stara dama se bukvalno ne da. Ne da se godinama, ne da se konkurenciji. Ide u korak sa vremenom, ne želi da se preda.

U kompleksu naše škole nikao je novi restoran, kutak koji će rado posjećivati. Umjesto prostora gdje su nekada bile stare mašine i alati, dobili smo novi savremeni prostor. Prostor gdje ćemo se družiti, osvježavati se, hraniti dušu i tijelo, strahovati pred napornim časovima, ponekad tračariti i ko zna šte sve ne. U adaptaciju i opremu uloženo je oko 130.000€, a glavni donator je Vlada Luksemburga putem projekta MNE 011. Posao je uspješno tekao zahvaljujući Centru za stručno obrazovanje, čiji je direktor gospodin Duško Rajković.

Naslonjen na renoviranu sportsku ljepoticu, ušuškan između hale i zbornice, niče restoran u kojem će budući kuvari i konobari učiti vještine svoga posla. Ulaskom u restoran dočekuje te čistoća i nježnost. Dočekuje te velika prostorija gdje su smještene stolice i stolovi, prekriveni čistim stolnjacima. Prava milina. A kuhinja je tek posebna priča. Opremljena kao u najsavremenijim gradskim restoranima. Sve sija i cakli. Tarjiri, viljuške, kašike, noževi, mikseri, razni aparati.. Tu će naši drugari, budući konobari i kuvari, učiti kako se prave razna jela, serviraju, služe pića. U tom i takvom ambijentu su se uklopili učenici naše škole. Pa prosto da ih ne prepoznaš. Sa radnom uniformom na sebi liče na one prave kuvarе i konobare. Nekako djeluju ozbiljniji i zadovoljniji u toj svojoj vrsnoj učionici. Pa kako i neće, kad im se pružila prilika da u takvom prostoru iskazuju svoju kreativnost. Nema mnogo dosadne priče, nego se uče prave vještine, a sve pod budnim okom nastavnika praktične nastave - **Radmila Grdinića** i nastavnice **Babić Mire**.

Razgovarajući sa nastavnikom praktične nastave, **Radmilom Grdinićem**, saznali smo kako je organizovan rad u restoranu.

„Učenici su podijeljeni u manje grupe, tako da su svi podjednako uključeni u nastavu. Metodom demonstracije uče se odredjene vještine koje su potrebne za njihov posao. Interesovanje učenika je dosta dobro, motivisani su za rad. Već samostalno znaju da pridju gostu, prime porudžbinu i usluže. Takodje uče i vještine aranžiranja i dekoracije stolova, gdje dolazi do izražaja njihova kreativnost. Dešava se da poneki učenik zbog nekih svojih ličnih karakteristika, npr stida, imaju poteškoća u učenju, ali i to uspjevamo da prevazidjemo.“

A nastavnica praktične nastave, **Mira Babić**, kaže:

„Posao kuvara nije nimalo lak, ali ako ga obavljate u ovako opremljenoj kuhinji pravo je zadovoljstvo. Učenici u manjim grupama uče da spremaju određena jela. Prvi razredi se uglavnom upoznavaju sa inventarom kuhinje, a drugi i treći samostalno znaju da pripreme neka jela. Naučili su vec da spreme i Karadjordjevu šniclu i Bečki kupus, vrlo vješto spremaju na roštilju, razne vrste čorba, a pogotovo ono sto djaci najviše vole, pizzu. Osim što uče da spremaju, vode računa i o higijeni kuhinje, koja je važna isto koliko i kvalitet hrane koja se spremava u njoj. Učenici imaju svoje radne uniforme. Kada ih pogledate izgledaju kao pravi, veliki kuvari sa svojim bijelim keceljama i kapama.“

I tako zaživje restoran u sklopu naše škole, sve u skladu sa strategijom, kako onom lokalnog razvoja tako i onom obrazovnom. Posta već prepoznatljiv po gostoprимstvu osoblja, kvalitetu ponude i usluga, a takođe i po pristupačnim cijenama.

Anja Vujičić i Marija Vujičić

Od Bajka do Trajka

Iako smo školski list, imamo ambicije da budemo i ozbiljno-neozbiljan i raznovrsno-sadržajan. Stoga mi rekoše da nešto napiskaram o ZABAVNOM životu moga grada, da bi školski list dobio opštinsku dimenziju.

Nimalo jednostavan zadatak. Tema: ZABAVNI ŽIVOT MOG GRADA. Garantovano ču da promašim, profesorski rečeno, težište teme. Zapravo, kako pisati o vakumu? Valjda je vakum fizička, a ne literarna kategorija. Pametni ljudi mi rekoše da koristim INTERNET. Za manje edukovane, to je onaj mali televizor bez antene koji sve zna. Uzmeš ono (zovu ga "miš"), i skitaš po svijetu, kao po globalnom "selu". A meni je baš "merak" da se zabavljam i "miš" mi iz ZABAVE otkrije čuda neviđena. No, mene interesuje šta piše o ZABAVIDI kao fenomenu. Saznah svašta!

Prvo, da su naši daleki preci(australopitekusi, pitekantropasi, homosapiensi..), kako ih je već pokojni Darwin u dokolici krstio, voljeli da šaraju po svojim pećinama, što je dokaz da su i oni bili aktivisti neke partije.

Kažem, pokojni Darwin, jer mi je drago što je konačno "gotov". Zločesto za jednog adolescenta, ali sam u pravu. Zapravo, ne mogu mu nikad oprostiti što za nas(ljude) reče da smo nastali od majmuna. To i nekako da prebolim, ali mi nije jasno zašto ovi današnji kultivisani majmuni ne postaše ljudi. No, kad malo bolje razmislim, možda su i u pravu. Jer, kad su vidjeli kakvih ljudi ima, nijesu blesavi da to urade.

ZABAVU prihvatiše i demokrate-Grci. Iz zabave osudiše čovjeka što je, medicinski rečeno, govorom "inficirao" ljudе šireći nemoral. Sreća je što smo mi na tu medijsku infekciju ostali imuni, jer bi u protivnom svi bili na penzionerskom FACEBOOK-u (zadnje stranice dnevnik novina).

No, Grci su bili "Kosovka djevojka" kada je ZABAVERA u pitanju u odnosu na Rimljane. Pametna rimska "vučica" je svojim potomcima rekla: "Zašto ratovati, dajte narodu hljeba i igara." Nešto mi je ovaj model poznat. Saznah i da su Rimljani pogrešno interpretirali grčke običaje da rakiju koriste za spoljašnju upotrebu, da bi smanjili česte povisene temperature, već su je koristili za unutrašnju potrebu. Sa takvim viškom maligana bace po jednog roba lavu kao predjelo, a Neron kao vjesnik novokomponovane narodne pjesme, da bi dobio inspiraciju, zapali Rim(istoričari kažu da je to bio novogodišnji vatromet u nedostatku petardi). Eto, igranke do zore.

No, njima se moglo. Oni su mitski narod, jedino smo mi stariji od njih. Naime, Srbi su postojali prije amebe, a ameba je crnogorskog "porekla".

Udaljih se od teme, jer gdje je u svim tim istorijsko-zabavnim turbulencijama moj Mojkovac. Ne znam da li je grčki, rimski, uroševski, titovski, đilasovski, milovski, ali znam da je JADNO ZABAVSKI. Pođimo redom.

Mi imamo Dom kulture. "Luče molovano", izuzetna građevina. Upis. Tito ga napravio, a sadašnji direktor kultivisao. Kulturni sadržaj ambiciozni. Ipak je naš Dom kulture planetarni fenomen. Ima samo dva godišnja doba: jesen i ljeto.

S jeseni imamo "Mojkovačku filmsku jesen". Čas je festival, čas je smotra. Kada je festival, ima i nagrada. Najčešće za trodimenzionalne glumce i za zobičaste glumice. Pet dana. Projekcije kao u pekari: od 0 do 24 h. Za svakog ponešto. Za mlade, stare, zaljubljene, razljubljene, brakolomnike(ce), srcelomnike(ce), naravno i za odrasle.

Prava stvar. Grad dobija infuziju. Tribine, okrugli stolovi(najgluplja birokratska sintagma). (Ne)poznati glumci spremni za reciklažu i (ne)poznate glumice sa ugrađenom PVC-stolarijom. I prođe jesen. Treba čekati sljedeću. Duge, samotne, mojkovačke zime.

Pa nije sve tako zimozorno. Imamo TV Mojkovac. Jest'da nije baš novorođenče, ali ga ipak treba još ljudljati. Zvuči gordo. Izuzetna stvar za malo mjesto. Evo, konačno, mogućnosti za nas Mojkovčane, da kada se uželimo jedni drugih, samo upalimo televizor. TV Mojkovac je u startu napravila dobru stvar. Direktno prenosi zasijedanja mojkovačke skupštine. Za neupućene, to su one "face" koje sjede: jedni potpuno desno, a drugi potpuno lijevo. Prostor između njih, prazan, kao da je prošao cunami. Razlog odvojenosti vjerovatno je opasnost od virusa gripe. Političkog. I ovo je prava plemenska zabava. Okupimo se kući i uz rusko-srpsku salatu i domaći špricer navijamo: "E, neka mu vala reče!".

Ipak, dozvolite novinarsku drskost da moju TV Mojkovac pitam: "Zašto je vaš ovozemaljski signal toliko "jak" da jedva pokriva vaš komšiluk?" Inače, oduševljen sam izborom gostiju: planinari, opet planinari, i na kraju planinari! Gdje smo mi koji ne idemo tako "visoko"? Nikad mi nije bilo jasno čemu tolika muka da bi se popeli na neki planinski vrh, a tamo te niko ne

čeka. Ja, kao socijalizovano biće, više bih volio da planinarim po nekim živim brijegovima.

Da, postoji i biblioteka u našem Domu kulture. Ukoliko bi se neko upoznao u toj biblioteci, to bi bilo za rubriku "Vjerovali ili ne".

U našem Domu kulture gostuju mnogi književnici za svaku pohvalu. Ali sve je to za "džabe". Tribine su toliko "posjećene" da nema ni užih članova porodica. Zašto? Niko nije u obaveznoj školskoj lektiri.

Prije tri, četiri godine smo imali sreće. U našem gradu su organizovane MOSI. Praznik za oči, melem za dušu. Rijetkost je da mali grad dobije ovakve sportske terene. Za ponos. Bićemo grad sporta. Ali, avaj. Džabe tereni, tribine... Odoše gosti, a ostade domaća praznina. Naša domaća mladost se rasula po svijetu k'o Bajagini drugovi. Moraju! Gdje da ostanu kada u njihovom gradu, izvinite na morbidnosti, jedino gradska kapela radi punim kapacitetom, a opet sa najviše gubitaka!!!

Dođe ljeto. Dom kulture je inspirativno smislio manifestaciju "Mojkovačko kulturno ljeto". Na gradskom trgu je neka skalamerija koju nazivaju binom. Bez obzira, ta bina je jako tvrdogлавa, jer jogunasto "krasi" trg do sljedećeg ljeta. Valjda je to sentimentalna vezanost za čuvenog VUKMANA(fabrika koja je sve nas odnjegovala). Gostuju pjevači i pjevaljke. Eufemistički nijesu baš reprezentativni. Naravno, potpuno opravdano. Budžet za kulturu je "kratak", kao suknjice pjevačica. Što se nas tiče, budžet može biti još restriktivniji, zbog suknjica, naravno.

Meni je, bez obzira na opasnost da me deklarišete kao "knjižkog moljca", izuzetno draga manifestacija "Mojkovački sajam knjiga". Aroma duha, literalno blago... Kupio sam nekoliko knjiga. Rekoše da sam medicinski slučaj.

Dobro je što imamo i "Dane meda". Čisto da imamo makar nešto slatko. Od starijih sam čuo da je nekada u mom gradu glavna zabava bila šetnja od Bajka do Trajka. Naime, radilo se od dvije značajne "institucije" na razdaljini od stotinak metara. Jedna poslastičara(prvi sladoled u kornetu na Balkanu), i druga prodavnica mješovite robe(ekseri, džemovi, metle, opanci...).

Danas je to "štrafta" od KUTNJAKA(zvanični spomenik Mojkovačkoj bici) do "EXITKA" (jedini ugostiteljski objekat koji ima školsko zvono, za veliki, mali odmor kao i za fajront). Kad smo kod "EXITA", nema rođendana koji ovdje nije proslavljen. Često sam tamo. Mislim, naći će đevojku. Kako? Decibili poništavaju moju verbalnu superiornost, a ne znam ni da igram. Budala! Čitam knjige.

Muzičke škole nemamo. A i šta će nam, jer sam ja još u maminom stomaku slušao gusle. Kad sam "iskočio", odmah mi dadoše pištolj. Zaboga, otkud tu mjesta za klavir ili violinu?

A šta će nam Dom kulture, kafići, "štrafte", radio, TV, kada imamo lokalni BREND- modernizovane, elektronske, lokalne TRAČARE. Od zore obiđu sve bandere po gradu., svrate do Doma zdravlja(izmjere pritisak + protok informacija, kako frekventan), vrate se na gradsku pijacu, kupe metlu, i eto "taze" informacija. Moja je komšinica takva, i zbog nje ne kupujem novine. Više vjerujem njenim informacijama, nego novinama.

Umalo da zaboravim kladionice . Ja se ne kladim, ali će se ovog puta sigurno kladiti u moj Mojkovac. Sigurno će napredovati, jer je to obećao nama koji ga volimo.

Već sam dobio tremu. Matursko veče. Od malih nogu sam pasionirani posmatrač maturskih šetnji. Ova je malo duža. Od VUJA(hipokoristik za našeg Vuksana Đukića), do PAJA(hotel "Palas"- prevod zbog ovih iz Evropske unije). Saobraćajni kolaps. Čak i mojkovački semafori dobili odmor. Čuvari reda u plavom, rodbina u šarenom. Zamišljam moje drugarice u viktorijanskim haljinama i drugove u džet-set odijelima. Ja imam neko đedovo crnogorsko odijelo. Ostalo višak. Đed je bio Jugosloven. Da ga obučem? Šta mislite? Ja sam Pero, a moja drugarica je Andža. Moja Andža se "utripovala" da moramo da izgledamo kao Anđelina Džoli i Bred Pit. Ipak će obući ovo đedovo. Uostalom, poslije maturske večeri niko neće znati ni kako se zove, a kamoli ko je kako bio obučen.

Ipak je meni super dok imam mog JANKA. Znate Janka. Vukotića. Čovjek, mrtav-ladan stoji, sluša i trpi moje gluposti. Dobar je Janko. Prvo njega uspavam, pa ja odem na spavanje. Rano su sjutra časovi. Valja se malo baviti i naukom.

P.S. Autora ovog teksta, kao i mogućeg žiranta, ne možete nikako pronaći.

Rekonstrukcija sale

U sklopu JUSMŠ „Vuksan Đukić“ nalazi se se i sportska sala koja je bila domaćin brojnih sportskih, kulturno-umjetničkih i drugih manifestacija koje reprezentuju naš grad. Taj parket iznjedrio je brojna sportska imena koja su postala poznata, kako u Crnoj Gori i regionu, tako i šire. Sportska hala u Mojkovcu dobila je upotrebnu dozvolu u januaru 1983.godine. U to vrijeme ispunjavala je tada važeće standarde. U njeno održavanje i prilagođavanje novim zahtjevima nije se, međutim, gotovo ništa ulagalo, tako da je ona, vremenom, postala sportski objekat koji ne ispunjava ni najminimalnije uslove za rad klubova, da ne govorimo o standardima za međunarodna takmičenja. Da sportistima, kao i učenicima škole, u budućem periodu neće faliti prostora da pokažu svoje mogućnosti pobrinula se Opština Mojkovac. Na konkursu Delegacije Evropske Unije u Crnoj Gori za male infrastrukturne projekte Opština je kandidovala projekat rekonstrukcije sportske dvorane.

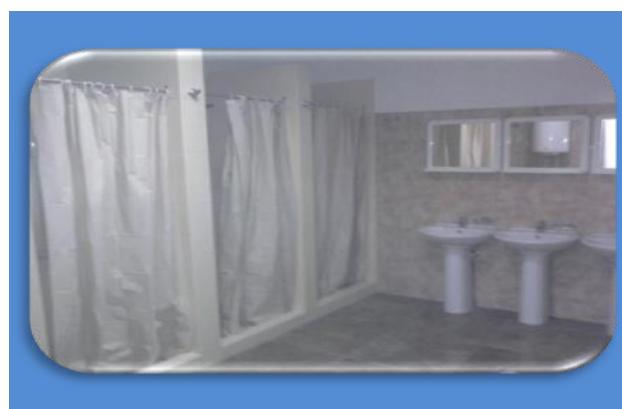
Predsjednik Opštine Mojkovac je formirao tim za realizaciju projekta na čelu sa projekt menadžerom Jelenom Vučetić. Realizacija projekta je izvođena po pravilima PRAG-a (Praktični vodič za spoljna ugovaranja EU), a njegova ukupna vrijednost je iznosila oko 350 000€. Bjelopoljska firma „UNIPRED D.O.O.“, odabrana na tenderu, počela je sa radovima 28.08.2012., a rok za završetak bio je 27.decembar. Zbog loših vremenskih uslova izvođač je dobio produžetak realizacije radova za još mjesec dana.

Sportska hala je kroz rekonstrukciju, pored ostalog, dobila: nove svlačionice, tuševe i prostorije za službena lica. Izgrađena je i druga tribina, sa nekoliko stotina mjesta, kao i novinarska loža. Pod u hali nije mijenjan, jer je ocijenjeno je da je postojoće parket u dobrom stanju, tako da izvedeno samo njegovo hoblovanje i premazivanje adekvatnim zaštitnim majalom.

Predstavnici Opštine Mojkovac, JUSMŠ V. Đukić i predstavnici klubova su zbog ograničenosti raspoloživih sredstava za ovu rekonstrukciju odlučili da se u ovoj fazi rekonstuiše najvažnije: svlačionice, prostorije za profesore, sanitarni čvorovi, teren, tribine i sl. Ono što je trenutno evidentno kao nedostatak je nepostojanje adekvatne prostorije za koševe i ostale sportske rezervne delove. Takođe nije izvršena zamjena postojećeg svjetiljnika niti spoljnje uređenje prostora oko sale. Imajući u vidu sve ove nedostatke kao i problem grijanja sale, Opština Mojkovac se obratila Vladi Crne Gore za pomoć i od nje dobila sredstva za ugradnju sistema grijanja na pelete (Peletiranje podrazumjeva tehnološki proces kojim se neki drugi ulazni materijal : ruda, ugalj, koks, drvo, krmno bilje ili drugi u rasutom stanju, tretira tako da se od njega formira granulat (peleti) u prečniku 2-5cm). Kroz ovaj projekat će se napraviti i prostorija za sportske rezervne delove i odraditi spoljne uređenje objekta. Međutim, loši vremenski uslovi opet su stali na put radovima, pa je došlo do ponovnog odlaganja završetka istih za određeni period.

Nadamo se da ova prekoračenja neće bitnije uticati na rad naših sportista i njihove rezultate.

Milorad Damjanović

MATURSKA EKSKURZIJA

Početak školske godine u kojoj srednjoškolci maturiraju obilježava jedan lijep događaj, organizovanje maturske ekskurzije. Naša generacija se dogovorila da u toku ekskurzije obiđe Beograd, Budimpeštu, Prag i Beč. Svi ovi gradovi koje smo obišli su poznati po viševjekovnoj istoriji, tradiciji i znamenitim spomenicima kulture.

Kada smo stigli u Beograd bilo je više načina da obiđemo turističke atrakcije i znamenitosti koje ovaj grad nudi. Svakako je najbolji predlog bio da pješice, natenane, obiđemo dio grada. Prvo smo prošli kroz omiljeno šetalište Beograđana - Knez Mihailovu ulicu. Od Kalemegdana ka Terazijama protezale su se kolone ljudi koji su kao i mi, nogu pred nogu, koračali, polako i uživali u izlozima i umjetničkim performansima ljudi, koji su na taj način pokušavali da izmame neki dinar od prolaznika, i u velikom broju starih zgrada u čijim fasadama se osjeća duh Beograda s početka 19. vijeka. Zatim smo posjetili Skadarliju, boemsку četvrt u centru Beograda. Mnogi pjesnici su u njoj dočekivali zore, pisali, stvarali i živjeli jedan drugaćiji Beograd koji je osjetio svako ko je zakoračio skadarlijskom kaldrmom. Poslije neprospavane beogradske noći čekala nas je Budimpešta i njene znamenitosti kao što su: Trg heroja, Lančani most, Bazilika Sv. Stjepana, zgrada Mađarskog parlamenta...

Sljedeća destinacija bio je Prag. Prilazeći gradu bili smo zapanjeni i zatečeni mislima: „Kakvo mjesto!“. Kombinacija tradicije i moderne kulture, uređenih ulica i arhitekture cijelokupnog grada ostali su urezani u sjećanju svih đaka. Starogradski trg, Kralov most, Gotski astronomski sat i Praški zamak obišli smo tokom dana, ali, iako smo bili u prilici da vidimo i doživimo ljepote ovog drevnog grada u najljepšem izdanju, zbog neslaganja smo propustili noćno krstarenje rijekom Vltavom.

Poslednji dan ekskurzije đaci i profesori proveli su u Beču. Kako je Beč grad muzike, kulture, evropskog šarma i vlastera nikom nije bilo lako da se odupre njegovoj fascinantnoj privlačnosti. Magični grad koji se nalazi na rijeci Dunav, na prvi pogled predstavljen kao grad tradicije i habsburške nostalгије u sebi krije ponosan izgled savremenog i modernog grada. U jednom od

najvećih kulturnih centara Evrope đaci su obišli najpoznatiji bečki bulevar Ringstrase koji u sebi čuva svoja velelepna zdanja i najznačajnije gradjevine, bečki dvor Šenbrun, operu, pozorište i razne muzeje.

Putujući po tim državama nijesmo samo sticali nova iskustva već i poboljšavali postojeća. Što smo dalje bili našem gradu naše prijateljstvo postajalo je sve bliže i sve veće kao granice tih država. Tih dana smo ispisali nekoliko stranica neobične knjige, knjige prijateljstva, kojoj bi se sa zadovoljstvom opet vraćali i nanovo je čitali. Iako je ekskurzija bila u septembru, a naša su sjećanja iz tih dana potisnuta novim obavezama koje okupiraju đake, njen duh još uvijek lebdi oko nas, čineći nam vidljivim sve one vrline koje nekad nismo primjećivali i navodi nas na pomisao koju je Selimović iskazao: „Gledam čudo koje postajem, a čudo je što uvijek nisam bio ovakav!“.

Sedam dana obilazaka, vremena koje smo imali za zabavu i zajedničko druženje pamtiće dugo gneracija 2012/2013. Jer iako će neki od nas možda i živjeti ili se opet vraćati ovim mjestima znaće da se maturska ekskurzija jednom dešava, da su svi kao srednjoškolsko društvo složni, mladi i bbriga onako zajedno možda i poslednji put, jer ko zna gdje će nas životni putevi odvesti.

Nina Medojević i Jovana Ćorić

KONAČNO KAO FENIKS

Centar za kulturu "Nenad Rakočević" je jedina javna ustanova u našem gradu čiji je isključivi zadatak širenje i afirmacija kulture, kako na amaterskom, tako i profesionalnom nivou. Godinama, da ne kažemo decenijama unazad, od famoznog raspada SFRJ, kultura u Mojkovcu bila je u zapećku i dijelila je ekonomsku i privrednu situaciju našeg grada. Bez ikakvih aktivnosti osim "šetanja" Filmske jeseni od festivala do smotre i obrnuto, po koje nemušto organizovane knjižne večeri ili izložbe slika i svagdašnje jadikovke, "nemamo i ne možemo..." Upravo iz razloga hibernacije ove ustanove u tom periodu, težački je pokretan segment po segment umjetnosti "sa strane", od osnivanja "Mojkovačkog kulturnog ljeta" Radio Mojkovca 2001.godine, do formiranja amaterskog pozorišta "Fama"-Srednje škole "Vuksan Đukić" u istom periodu. Takođe, formirano je i Kulturno-umjetničko društvo "Vesna" za koje su u pominjanom vremenu vrata hrama kulture bila zamandaljena. No, novo vrijeme je prepoznalo i preporučilo nove ljudе, koji su, čini se, odgovorili i odgovaraju zadatku, da mojkovačka kulturna svakodnevница ima i dogođanja i objekat koji će nuditi komfor i posebno priyatnu temperaturu u zimskim mjesecima kada u našem gradu gotovo sve zamre. Kao da i ljudi u njemu ostanu bez civilizacijskog "hlorofila", čekajući tek sunčani maj i ljetne mjesece za "fotosintetički" iskorak.

Sadašnja priča umnogome je drugačija. Zgrada Centra za kulturu nikada od izgradnje i puštanja u rad 1984. godine nije rekonstruisana (osim po koje čivije i prikovane "lastre" da ne prokisne) koja je lagano propadala na naše oči i svake godine bila ruiniranija, sada je doslovne lijepo zdanje sa uređenim dvorišnim prostorom. Do ljeta, objekat će biti završen i u unutrašnjem dijelu, sa najmodernijim sistemom grijanja i hlađenja prostora, kao i sa kompletno novom audio i svjetlosnom opremom! Najsavremeniji protivpožarni sistem koji je urađen ove godine garantuje bezbjednost posjetiocima i čuva imovinu od mogućeg požara, još jedan je razlog za ponos uprave ustanove. Takav sistem ne postoji nigdje drugo u našem gradu, a i šire.'

U planu je izgradnja "Parka pjesnika" koji će obradovati sve učenike i zaposlene u javnim ustanovama na platou Gornjeg Mojkovca. Park će sačinjavati bronzane figure najpoznatijih svjetskih pjesnika, sa brojnim klupma i parkovskim drvećem, u prostoru između Centra za kulturu i Doma zdaravlja. Ovo je davnašnja ideja direktora Čorića, za koju će-kako nam je rekao-bitи potrebna podrška i lokalne samouprave i drugih institucija. Sigurno je da će njena, nadamo se skora realizacija biti značajna turistička posebnost Mojkovca. U planu je i izgradnja ljetne pozornice na prostoru iza Centra za kulturu, odnosno amfiteatra sa oko 500 mesta.

Bez posebnog predstavljanja "Mojkovačke filmske jeseni" makar i u rečenici, naše i regionalno najznačajnije kulturne manifestacije, utisak da se nešto mijenja na bolje, ne bi bio kompletan. Da podsjetimo da je prva bioskopska predstava u Mojkovcu prikazana daleke 1953. godine. Bilo je to prilikom svečanog otvaranja sale u Zadružnom domu. Tada je pušten u rad kino-projektor NP-21, koji je i danas u upotrebi, doduše uz beubroj servisiranja. Prije toga su se u Mojkovcu mogle vidjeti samo predstave pokretnog bioskopa. Ova godina je možda i najznačajnija za utemeljenje filmske umjetnosti u našem gradu koja je 1976-e godine dobila-čuvenu "Mojkovačku filmsku jesen". Opet su tu kao nekada, najpoznatiji glumci, režiseri...umjetnost i glamur. Zadnjih godina to je opet naša ponosna priča! Priča koja kazuje da Mojkovac ima tradiciju, da ima kulturu koja se može "isprsiti", da ima priče koje su začeli neko ljudi prije nas, oni koji su voljeli naš grad, koji se nijesu bojali da kultura "ne izjede" opštinski budžet, već hrabro rekli i Kolašinu i Bijelom Polju i Beranama, pa i Podgorici... Mojkovac to može!

Moramo je sačuvati i unaprjediti jer Mojkovac je sigurno poseban, svakako, ako vjeruje u sebe?!

(Centar za kulturu- nekad i sad)

Ana Marija Čorić

RTV Mojkovac

Da bi neka urbana sredina ima kulturološke obrise, neophodno je da ima najmanje bilten, godišnjak, almanah... Da bilježi svoje istorijsko nasljeđe i sadašnje vrijeme. Mojkovac, sredinom devedesetih godina, kada se već nazirala informatička revolucija, ništa od toga nije imao. Istina, bilo je pojedinačnih novinarskih prvenaca: školske novine u Osnovnoj školi u Prošćenju, srednjoškolski list "Iskra"... Konačno, 1996.godine grupa mladih entuzijasta okupljenih u nekada kultnom lokalnu "Odisej", reklo bi se pomalo avanturistički, ali hrabro i sa novinarskim potencijalom formira lokalno štampano glasilo "Mojkovačke novine". Sumnje, podozrenja i osporavanja vremenom su nestajali. Medijski epiteti istih entuzijasta su rasli i tako je nastao Radio Mojkovac. Za to vrijeme je to bio revolucionaran poduhvat, ali se ipak signal našeg radija zatalasao mjeseca marta 1998.godine.

Ove godine naša radio-stanica slavi ne mali jubilej-petnaest godina postojanja. Bezbroj priča, svjedočanstava, reportaža, direktnih prenosa, izvještaja, vijesti... Minimum korektnosti je da imenujemo tu ekipu rodonačelnika naše radio-medijske stvarnosti: Rodoljub Čorić – direktor, Danika-Keka Jušković – urednik, Lidija Bulatović i Tanja Bjelajac – urednice i voditeljke jutarnjeg programa, vijesti i zabavnih emisija, Đoko Ilić – muzički urednik, Žaklina Jušković – Raičević – tonski realizator i Stojka Damjanović – radnika na održavanju.

Brojni problemi su pratili sudbinu našeg radija. Finansiranje, a posebno nerazumijevanje je ugrozilo njegov opstanak. Radio, ne samo da je opstao, već je sebi dodao i nešto što je za ovako malo mjesto bilo iluzija – TV Mojkovac.

Velikom željom i odricanjem bez kojih nema uspjeha ni u jednom poslu, praćeni zavičajnim, nikad pokidanim nitima, deset godina od puštanja u rad Radio-Mojkovca započela je sa radom TV Mojkovac. Komentari su bili tipa – "Kako to može?", "To je osuđeno na nestajanje", "Mojkovcu to ne treba."... Sve te sumnje demontovala je sama televizija koja i danas sastavni dio medijskog i uopšte kulturnog ambijenta.

Bez obzira na određene manjkavosti RTV Mojkovac je civilizacijski iskorak u našem siromašnom kulturnom miljeu. Sadašnja ekipa naše televizije – Ivan, Tanja, Braun, Radovan i drugi se trude, ne samo da samo održe ovaj medij, već da ga i unaprijede nobim programskim sadržajima. "Feniks" mu želi mnogo uspjeha i da nas još dugo na jutarnjim talasima pozdravljuju "Dobro jutro Mojkovčani – gdje god da ste..."

FENIKS

Od Mojkovca do Rija

Atletski klub "Tara" i pored svoje mladosti niže uspjehe kojima se ponosi cijela Crna Gora, Mojkovac naročito. Za varoš od nekoliko hiljada stanovnika velika je čast da članovi ovog kluba ostvaruju velike uspjehe, čak i na međunarodnoj sceni. O uspjesima u Crnoj Gori ne treba ni govoriti. Recimo – sve rekorde u bacačkim disciplinama "drže" članovi "Tare".

Priča počinje u osvit prvih proljećnih dana, 27.03.2007. godine, u gradiću na desnoj obali rijeke Tare. Pod dirigentskom palicom profesora Marka Ristića, velikog sportiste i rođenog borca. Profesor Ristić je veliki sportski pregalac i neumorni organizator svih viteških igara i nadmetanja u Mojkovcu, idejni tvorac i osnivač kluba. Svoja znanja prvo je prenio na sina Danila, koji je 2006. godine postao rekorder Crne Gore u bacanju kugle, a iste godine učestvovao i na Evropskom prvenstvu u Geteburgu, tako postavši jedan od prvih sportista koji su nastupili za Crnu Goru. Ristić senior, poučen uspjesima svoga sina, odlučuje osnovati klub i dati mu ime poput nadaleko čuvene "suze Evrope". Poput rijeke Tare, plahovito i burno, snažno i samouvjereni, poteklo je mnoštvo poletnih i talentovanih mladića i djevojaka u okrilje kluba. To su bili sportisti željni igre i dokazivanja koji su pogledom uprtim ka budućnosti, polako nagovještavali zlatne dane crnogorske atletike.

Profesor Ristić, u razgovoru za naš list, kaže: "Ovaj potez, obzirom da u tom periodu u Mojkovcu nijesu postojali apsolutno nikakvi uslovi za bavljenje atletikom, za mnoge je izgledao suludo". Međutim, iako trenirajući na fudbalskom stadionu i u lugu pokraj Tare, rezultati stručnog rada počeli su da se vide već na prvim takmičenjima. Jedna od najuspješnijih godina u radu kluba je 2011. U njoj su članovi osvojili Kup Crne Gore u bacačkim disciplinama, u muškoj i ženskoj kategoriji. Iako klub broji više od 20 članova, i svi zaslužuju pohvale, nije na odmet izdvojiti najbolje. Priču o uspješnim atletičarima treba početi od profesora naše škole - Danila Ristića. Osim navedenih rezultata, Danilo je osvajač srebrenе medalje na igrama malih zemalja Evrope (2011. godine), a bio je proglašen i za najboljeg seniora u crnogorskoj atletici (2010. i 2011.).

Najvise pažnje ipak zасlužuje Danijel Furtula (vidi intervju). Za pripadnice ljepšeg pola u ovom klubu kaže se da će makar polovina njih biti u ekspediciji Crne Gore na Olimpijskim igrama u Riju 2016. god.

Izdvajaju se: Milica Vukadinović, Marija Bogavac (učenice naše škole), Sandra Bogavac (bivša učenica naše

škole), i, konačno, djevojka od koje se najviše očekuje - Kristina Rakočević, buduća učenica naše škole, jedna od najvećih mladih talenata u bacačkim disciplinama. Milica Vukadinovic je u 2011. godini osvojila bronzanu medalju na Prvenstvu Balkana za mlađe juniore. Te godine postavila je i četiri državna rekorda u bacanju kugle i diska, zbog čega je dobitnica posebnog priznanja ASCG. Nedavno je osvojila bronzanu medalju u bacanju diska na Balkanijadi za junior kategoriju, time ispunivši normu za Prvenstvo Evrope 2013. godine koje se održava

u Italiji. Marija Bogavac je rekorderka Crne Gore u juniorskoj i seniorskoj kategoriji u bacanju koplja. Pretprošle godine proglašena je za najbolju pionirku u Crnoj Gori. Ostvarila je normu u bacanju koplja za Svjetsko prvenstvo za mlađe juniore u Ukrajini 2013. godine. Sandra Bogavac je rekoderka Crne Gore u juniorskoj i seniorskoj kategoriji u bacanju kladiva i standardna je reprezentativka Crne Gore. Na Kupu Evrope na Islandu 2011. godine bila je jedna od bolje plasiranih crnogorskih atletičarki.

Ipak, najbolja među najboljima je Kristina Rakočević. Iako sa samo 14 godina, prepoznata je kao ogromni potencijal. U 2011. godini postavila je rekord Crne Gore u bacanju kugle i diska za mlađe pionire. Na nedavno održanoj Balkanijadi u bacanju kugle za mlađe juniore osvojila je bronzanu medalju i time ispunila

norme u bacanju diska i kugle na Olimpijadi mlađih Evrope u Holandiji. Nadamo se da će mo je 2016. godine gledati u Riju na Olimpijskim igrama. Smatramo da je prikaz novinskih reportaža i fotografija Mojkovčana kraj Tare sa nastupa i osvajanja trofeja preko Atlantika i Bosfora, ispod Olimpa, među Malteškim vitezovima, na ledenom Islandu, Baltičkom moru i dalje širom planete dovoljna priča sama za sebe.

Danijel Furtula

Danijel Furtula odlučio je da odloži fudbalsku i rukometnu loptu. Zamijenio ih je atletskim diskom. Prvoga dana kada je uzeo disk u ruke naslutio je zlatne dane u svojoj sportskoj karijeri. Prve značajnije medalje stižu 2009. godine kada postaje prvak Balkana u bacanju diska za mlađe juniore. Nakon toga ostvario je normu za učešće na Prvenstvu Evrope za juniore u Estoniji 2011. godine. I tu osvaja srebrenu medalju. Više puta proglašen je za najboljeg atletičara Crne Gore. Prije dvije godine odlučuje da promijeni klub i odlazi u Sremsku Mitrovicu gdje je uspio da stigne do sna svakoga sportiste: kvalitetom i napornim radom osbezbijedio je učešće na OI u Londonu. Mojkovčani su bili ponosni na Dača, kako mu tepaju. Bila je čast gledati ga na najvećoj svjetskoj sportskoj smotri. Sa Danijelom razgovaram o njegovim počecima i planovima.

Prije nego što si ušao u svijet atletike bio si uspješan i u drugim sportovima. Kako si došao na ideju da se počneš baviti atletikom?

Sasvim slučajno, na času fizičkog vaspitanja, bacali smo kamen s ramena i profesor Marko Ristić je primijetio da imam talenat za bacačke discipline. Pozvao me je da dođem na trening. Inače, bavio sam se fudbalom i rukometom, i u tim sportovima sam igrao za kadetsku reprezentaciju Crne Gore.

Poslije par mjeseci treninga počinjes da učestvuješ na takmičenjima i osvajaš prve medalje. Da li si tada mogao naslutiti da ćeš dogurati do najvećih visina u sportskoj karijeri?

U početku je to bio veliki izazov. Prije svega, atletika mi je pomogla da steknem dosta prijatelja, da putujem na mnoga takmičenja i upoznam ljude sa svih strana svijeta. Jednostavno, u tome periodu atletika mi je dala šansu da zdravo odrastem i da od sebe izgradim dobrog čovjeka.

Prije dvije godine odlučio si da nastaviš trenirati u Sremskoj Mitrovici. Od tada se nižu najbolji rezultati. Kako si podnio promjenu sredine i novi način rada u Sremskoj Mitrovici?

Zbog nedostatka uslova za kvalitetan trening, morao sam da promijenim sredinu, trenera i način rada. Tako da sam odlučio da svoj trenažni proces nastavim u Sremskoj Mitrovici, što se pokazalo kao pravi izbor. Sigurno da nije bilo lako promijeniti život iz korijena, ali već tada sam shvatio da bez odricanja i velikog rada nema ni maksimalnih rezultata.

Tvoj najveći uspjeh u karijeri sigurno je plasman na OI u Londonu. Kako si se osjećao onoga dana kada si ostvario normu za učešće? Možeš li opisati kako si se osjećao pred 80.000 gledalaca?

To je bio sigurno jedan od najljepših trenutaka u mom životu. Znajući koliko je vremena, truda, odricanja, napornog rada i znoja uloženo u nadu da će jednog dana biti rame uz rame sa najboljim sportistima na OI. Sama pomisao, da sam bio dio svega toga što se zove Olimpijada, bila je nestvarna. Što se tiče osjećaja koji sam imao pred punim stadionom, to se ne može riječima opisati. To se samo može osjetiti u srcu.

Na kraju, zanimaju me tvoji planovi za budućnost. Koja su predstojeća takmičenja na kojima ćeš učestvovati i kakvim se rezultatima nadaš?

Ove sezone me očekuje bogat program takmičenja. Prvo takmičenje koje me očekuje je Kup Evrope za bacače u Španiji u martu mjesecu. Zatim, Mediteranske igre, Evropsko prvenstvo za mlađe seniore i Svjetsko prvenstvo u Moskvi. Nadam se visokim plasmanima i medaljama u svojoj kategoriji.

U međuvremenu na Evropskom kupu bacača u španskom Casteljonu, Danijel Furtula je odbranio titulu u mlađim seniorima u bacanju diska i iznenadio sve i srebrom u disciplini kugla.

Miloš Rajković

Mojkovčanin evropskog kalibra

Među brojnim uspješnim ljudima koje je odnjegovala naša škola posebno se izdvaja, u sportskom smislu, biser crnogorskog fudbala, Stefan Savić. Ovaj, ne samo sjajan fudbaler, već i izuzetno omiljen momak nam je dao intervju za vrijeme skorog kratkog boravka u našem gradu.

FENIKS: "Brskovo", "Borča", "Partizan", "Manchester siti", "Fiorentina" – za još uvijek fudbalskog "junošu" vanserijska karijera. Koje su tvoje buduće ambicije? Možda "Barselona", zašto da ne?

STEFAN: Trudim se da ostanem na ""Zemlji". Svaki od mojih dosadašnjih klubova je posebna priča. U fudbalskom surovom profesionalizmu mnogo toga je u igri. Po prirodi sam racionalista i fokusiran sam na sadašnjost. A budućnost? Ona je nepredvidljiva, a naročito u sportskom svijetu.

FENIKS: Srednju školu si završio u Mojkovcu, prve fudbalske korake si napravio u svom "Brskovu". Kako

gledaš na taj period iz sadašnje perspektive?

STEFAN: Sa naglašenom sentimentalnošću, prva fudbalska znanja sam stekao kod trenera Končarevića i Kruščića. Imao sam solidne uslove, sasvim dovoljne za početak fudbalske karijere. Ipak, u najvećoj meri uticaj je imala moja ljubav prema fudbalu, sportu uopšte.

FENIKS: Tvoj sadašnji klub je "Fiorentina". Kako se osjećaš u Firenci? Imaš li vremena za Italijanke?

STEFAN: Zadovoljan sam svojim statusom u "Fiorentini". Firenca je prelijep grad, ali zbog svojih profesionalnih obaveza nemam vremena za preveliko uživanje u njemu. A što se tiče Italijanki, kako bi žargonski rekli moji Mojkovčani, "zatekli ste me".

FENIKS: Kakav je tvoj stav o crnogorskim fudbalskim klubovima i koje razlike možeš navesti između našeg i evropskog načina treniranja, uopšte u kvalitetu?

STEFAN: Crnogorski fudbal ide uzlaznom putanjom, što se da primjetiti po rezultatima crnogorske reprezentacije. Međutim, naši klubovi zaostaju za evropskim standardima. Počevši od sportske infrastrukture(posebno stadioni), do organizacije klubova. Problem je što jedan broj igrača odlazi iz finansijskih razloga u klubove van Crne Gore, što se reflektuje na kvalitet lige.

FENIKS: Crnogorska fudbalska reprezentacija je pravo evropsko čudo, od pretpostavljenog autsajdera do reprezentacije od koje drhte i mnoge respektabilne fudbalske sile. Kako to doživljavaš i objašnjavaš?

STEFAN: Mi smo genetski predodređena sportska nacija. Nije ovo pristrasno, već objektivno. Selektori su uspjeli da nas, igrače "rasute" po svijetu, ukomponuju u pravi kolektiv. Ako se tu doda patriotski adrenalin koji nam ne fali, rezultata mora biti. Inače, igrati za nacionalne boje je nešto više od obične igre. Uvijek je tu višak emocija, a manjak riječi.

FENIKS: Generalno – tvoje mišljenje o sportu u Mojkovcu?

STEFAN: Mojkovac je rasadnik sportskih talenata. Prepoznatljiv je po rukometu, a zadnjih godina i po atletici. Iskreno, moja velika želja je da bude prepoznatljiv i po fudbalu. No, s obzirom na ambijent besparice, rezultati mojkovačkog sporta su izvanredni.

FENIKS: Na kraju, šta preporučuješ mladim ljudima kojima si ti sportski idol? Koja je formula uspjeha?

STEFAN: Rad, disciplina i naravno, vjera u sebe.

Stefan će još dugo oduševljavati evropske stadione na ponos našeg grada. To mu od srca želi "Feniks" koji je uvijek i za svakog bio taličan.

FENIKS

GRČKO-RIMSKIM STILOM OSVAJAJU SIMPATIJE I MEDALJE

Rvački klub „Mojkovac“ osnovan je 1.maja 2009.godine, entuzijazmom profesora fizičke kulture Mladena Babića i angažovanjem velikog zaljubljenika u borilačke sportove i osnivača Ju-jutsu kluba “Ipon”, Predraga-Peka Ašanina. Davnašnja Ašaninova želja za oformljenjem kluba borilačkih sportova, koji bi objedinjavao još i karate i boks, uz pomenute klubove-odnosno discipline, počela je da zaživljava upravo sa začetkom rvačkog kluba. Rvački klub su „podizali“ ujedinjeni mладост, iskustvo i stručnost i već u startu su napravljeni grandiozni koraci, kakve bi malo koji začetnici mogli izvesti osim pomenutog dvojca. Klub je od početka njegovao samo grčko-rimski stil i u godinama koje su slijedile, ostvario je vrlo vrijedne rezultate, preuzevši kormilo najboljeg rvačkog kluba u Crnoj Gori zadnjih dvije godine! Već prve godine postojanja, kub je osvojio 5 medalja na raznim takmičenjima u konkurenciji klubova iz Crne Gore, Srbije, Hrvatske i BiH. Sljedeće godine, kako je klub rastao i ulagao i u stručni kadar i u takmičare, na državnom prvenstvu održanom u Nikšiću sa kadetima i pionirima osvojili su šest medalja, a u juniorskoj i seniorskoj konkurenciji osam medalja. Već te godine, mojkovački klub je nagovještavao primat na državnom nivou, koji drži do danas! Iste godine na Svjetskom prvenstvu na pijesku tri člana kluba osvojila su medalje i to: Barac Ivan -zlatu, Topović Dušan –bronzu, dok je kod kadeta Baković Vladan osvojio bronzu. Naredna, 2011-a godina je takođe bila prepuna takmičenja i uspjeha kluba, a najbitnija je saradnja sa evropskim šampionom Partizanom iz Beograda, čiji je predsjednik Mojkovčanin Rajko Baltić, čovjek izuzetno uticajan u svjetskim i evropskim rvačkim okvirima. Iste godine naš klub je osvojio naslov državnog prvaka u grčko-rimskom stilu, a prošle 2012-e godine to potvrdio i suvereno zavladao rvačkim tornom u Crnoj Gori!

Rvački klub „Mojkovac“ je već odnjegovao brojne talente, koji su se iskazali na međunarodnoj sceni. Sigurno najveći biser je Baković Vladan koji je na međunarodnom turniru „Mirko Kosmat“ u čuvenoj Petrinji, nadomak Zagreba osvojio peto mjesto, sa neiskustvom propuštenim šansama i za plasman više, mešu starijim učesnicima-seniorima. Njegovo vrijeme sigurno dolazi, a stimulans više je pomenuti itekako talentovane kapitenove klupske drugove: Jovana Jokića, Stefana Konatara, Anđelić Marka, Balšu Fuštića, Filipa Krgovića i druge.

Predanim radom, vanserijskom upornošću i ozbiljnošću kojom zrači sve u i oko rvačkog kluba, naš šampion je prepoznat kao lider u državi i od Rvačkog saveza Crne Gore nagrađen olimpijskom strunjačom vrijednom 7.000,00 eura. Oni koji su prošle godine prisustvovali borilačkom spektaklu po prvi put organizovanom u Mojkovcu u našoj sportskoj Sali, imali su prilike da uživaju u svim ljepotama ove drevne borilačke vještine i da se dive šampionima klubova koji su učestvovali u tromeču beogradskog „Partizana“, švajcarskog kluba i našeg „Mojkovca“. Klub trenutno broji 25 takmičara svih uzrasnih kategorija, a krajem maja mjeseca u cilju popularizacije ovog sporta u osnovnim školama treneri kluba organizovaće višečasovne prezentacije na fizičkom vaspitanju, jer je rvanje po njihovoj ocjeni najkompleksniji sport za psihofizički razvoj djece.

Rvački klub „Mojkovac“ je još jedna velika sportska vrijednost našeg grada.

Ana Marija Čorić

Školski biseri

Profesorica: "Šta mislite, kolika je moja masa?"

Učenica: "60kg."

Profesorica: "Ih, čuš ja imam 60 kg, nijesam vam ja sitna riba, ja sam krupna riba."

Profesor: "U našim predjelima ima koza, divokoza.."

Učenik: "Lavova.."

Profesor: "Jeste, lavova....Koga?!!"

Profesor: "Davno sam ja bio šibica da me vi palite."

Učenik: "Ja sam se zbumio kad sam odgovorao."

Profesorica: "Ti si se zbumio kad si upisao ovu školu."

Profesor: "Šta si ti imala iz ovog predmeta u osnovnoj?"

Učenica: "Peticu."

Profesor: "Ih, plusvamperfekat!"

Đaci: "Ko će nam predavati matematiku ove godine?"

Profesor: "Čuo sam profesor matematike, ali ko zna, laže ovaj narod."

Profesor(učenici): "Boga mi, kad se nagomilaju ove lekcije, ta ti zlatna proteza neće pomoći."

Učenica: "Milica je otišla u bolnicu da izvadi brus. (treba 'bris')."

Profesor: "Bio sam i gore, na tim planinama."

Učenik: "Jeste li vidjeli Zevsa?"

Profesor: "Ada ne, mah'o mi."

Profesor: "Ko je bio Sveti Sava?"

Učenica: "Pa svetac."

Profesor: "Ovim istim otvorom redara.." (treba 'šestara')

Profesor: "Koje djelo se smatra manifestom evropskog realizma?"

Učenica: "Energija zablude".

Profesor: "Ti si u zabludi."

Profesor: "Zašto se snijeg ne zadržava u Nikšiću?"

Učenik: "Dobro ga čiste."

Učenik: "Evo profesorka, na primjer, meni su govorili da ste Vi loši, ali se to mišljenje promijenilo kad sam Vas upoznao."

Profesorica: "Znači, mislio si da sam loša, ali sad ne misliš."

Učenik: "Ne, sad mislim da ste još gori."

Profesor: "Ja ne mogu ići sa vama na ekskurziju, jer su me angažovali kao psa čuvara na ovom testiranju."

Učenik: "Taj predio karakteriše suvo i vlažno vrijeme." (treba 'suvo i hladno')

Đaci: "Profesore, idete li Vi sa nama na Sajam knjiga?"

Profesor: "Idem.. Ali ne sa vama, nego kad se vi vratite, da se slučajno ne bi sreli. "

Profesorica: "Ko vam predaje fiziku?"

Učenici: "Fizičarka."

Profesor: "Kad je bio Kiparski rat?"

Učenica: "Davno."

Profesor: "Ustanite sve tri obje."

Profesor: "Evo da navedem jedan primjer za Crnu Goru.. Na primjer, u Srbiji..."

Profesorica: "Ja kad sam prvi put imala odnos sa žabom, isto mi nije bilo priyatno. "

Profesor: "Vas dvoje u klupi iza prozora!"

Profesor: "Nemoj sad da izbacim cijelo odjeljenje! Onda će me bar pola slušati!"

Učenik: "Sjeverna Amerika ima mnogo ostrva, od kojih su neka okružena vodom."

Profesor: "On se začudio kada ga je Njegoš dočekao na čistom francuskom...."

Učenik: "Krevetu."

Profesor: "Jeziku."

Profesor: "On je bio jedan od trojice braće-bilo ih je četvoro."

Profesor: "Za tebe je pitanje "Albatros"-Bodler. Da čujem."

Učenik: "Znači, Albatros ili Bodler. Da, da, sjetio sam se. Bodlerov otac je umro dok je bio mali, a majka se ubrzo prodala za drugog."

Profesor: "Valjda, preudala."

Učenik: "Ne, ne, prodala, piše!"

Profesor: "Pogledaj malo bolje."

Učenik: "Auuu, jes', tačno. Preudala. Kada je imao 10 godina, roditelj ga šalje u Indiju."

Profesor: "Koji roditelj? Onaj mrtvi ili onaj što se prodao?"

Učenik: "Ne znam. Uglavnom, odlučuje da ode na brod i napiše pjesmu "Albatros".

Profesor: "Znači, on je to već unaprijed isplanirao."

Učenik: "Polako, nemojte me prekidati. Tamo je vidio kako mornari zaustavljaju albatrose."

Profesor: "A da, stave znak STOP i tako ih zaustavljaju."

Učenik: "Au, ne zaustavljaju. Pogriješio sam. Albatros je 'tica velikog raspona krila..

Profesore, nešto sam se zbumio. Mogu li da nastavim na nekom drugom času?"

Profesor: "Dobra ideja, jer dok ti doletiš sa albatrosom, svi ćemo umrijeti prirodnom smrću."

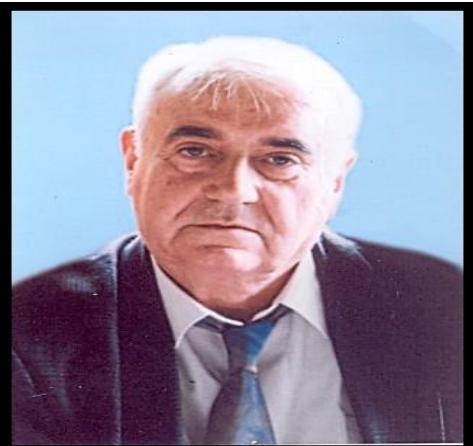
Profesor: "Ovaj zadatak nema riješenje, ali ćemo ga mi ipak riješiti."

Profesor: "Ja ću ti pozvat' oca i majku, i ti ćeš biti prisutan, i ja, i pričaćemo u četiri oka!"

Profesor: "Sunđer, gdje je redar?"

Profesor: "U realizmu na južnoslovenskim prostorima, veliku ulogu je imao Svetozar Marović." (treba: 'Marković')

Profesor: "Nemoj da vas udavim sa časa." (treba: 'udaljim')

IN MEMORIAM

Profesor Radoš Vojinović

Kako pjesnik reče: "Ima na svijetu mirnih i dobrih ljudi koji nečujno i tiho kroz život gaze..." E, upravo tako nemetljivo, skromno, na sebi svojstven način, naš kolega Radoš, još 1973. godine je zakoračio na pozornicu mojkovačke gimnazije i do kraja svog radnog vijeka, a možemo slobodno reći, i do kraja svog života, bio vezan za nju. Iako skroman i tih, njegov rad, stručnost, profesionalizam, a iznad svega čovječnost, ostavljaju upečatljiv, neizbrisiv trag. Ovaj, po mnogo čemu jedinstven gospodin, ugradio je dio sebe u temelje mojkovačkog gimnazijalskog školstva. Ako je neko za života postao legenda i sinonim uzornog prosvjetnog radnika, onda je to svakako on. Od stasavanja prve generacije mojkovačkih gimnazijalaca, Radoš čini najsvetliju iskru imidža ove škole.

Generacije i generacije, sada već ozbiljnih, uspješnih ljudi na jubilarnim okupljanjima sa posebnim pippetom evociraju uspomene na školske dane, i po pravilu u središtu svih evokacija, centralno, uzvišeno i počasno mjesto rezervisano je upravo za našeg dragog profesora Radoša.

Ozbiljan pogled, odmijeren glas, plavi radni mantil, besprekorno pedantna tabla, roditeljski savjet, bezgranično razumijevanje, harizmatična ličnost, elegantna pojava, bespoštredno zalaganje, uzajamno poštovanje, uvijek prijateljski pružena ruka, ogromno strpljenje, blaženi, diskretni osmijeh, uvažavanje sagovornika bez obzira na starost i obrazovanje, maksimalna tolerancija, profesionalna stručnost, poštovanje tradicionalnih vrijednosti, poslovična ljubaznost, značajno čutanje, vaspitno-pedagoška dosljednost, nesebična kolegjalnost, raskošna čovječnost su krasili našeg Radoša.

Kuda se god kretao, on je osvajao i pljenio pojavom, izazivao divljenje, zračio aurom pozitivne energije i svekolike razboritosti. Nosio je u srcu svoja Selca, dičio se gorštačko-seoskim porijekлом. Takav ljudski gorostas imao je baršunastu dušu, poetsku senzibilnost, dječiju iskrenost. Život ga je očigledno od granita klesao, porodica pravim vrijednostima učila, a škola ga je samo podučavala. Radoš je bio i ostao obrazac, paradigma, uzor. On je bezmalog znao kako treba sa besmrtnošću zboriti'. Sebi je rezervisao, prvenstveno svojim profesionalnim i ljudskim vrijednostima, prostor u hronikama i ljetopisima mojkovačkog i crnogorskog školstva.

Radoš je bio i ostao veliki zato što je znao da poštuje radnika, da se divi seljaku, da saosjeća sa ljudskom nevoljom, da razumije sirotinju, da se usprotivi nepravdi, da se u dobru ne ponese i u zlu ne poda, da ne uzmakne pred autoritetima, da žali za prijateljima i da se raduje svačijem uspjehu. Kada je radio-bio je ozbiljan, kada je tugovao-činio je to sam, ne opterećujući druge, kada se veselio- radost je sa drugim ljudima dijelio. A za njega nije bilo loših ljudi. Često je u dugim, boemskim sjedeljkama, najčešće okružen svojim bivšim đacima, znao roditeljski reći da nema loših ljudi, u svakom čovjeku je tražio pozitivne ljudske vrijednosti, a lično je u svom humanizmu, kavaljerstvu i galantnosti bio bezrezervno izdašan. Zadivljujuća je lakoća sa kojom je uspostavlja komunikaciju sa ljudima, a posebno sa djecom koja su ga voljela, valjda zbog toga što je u njima vido, prije svega, ljudi.

Dragi naš profesore, hvala ti u ime generacija za savjete, razredni starješino. Za nesebične, umjesne, profesionalne sugestije, direktore. Za iskreno druženje, za boemske večeri, snena praskozorja, druže i prijatelju.

ZABAVNA STRANA

U osmosmjerici pronađite 22 imena ili nadimka profesora koji predaju u našoj školi. Kada ih sve pronađete i precrte, pročitajte redom preostala slova i dobićete konačno rješenje. Jugo, Vukas, Vuk, Žaca, Ljubodrag, Momo, Šćepan, Nino, Saša, Gašo, Tanja, Caja, Zora, Zorica, Ivana, Iva, Olja, Marija, Milanka, Sneža, Goca

*U ovoj osmosmjerici nema imena jednog profesora, jer je njegovo ime odavno ušlo u legendu.

A	K	U	V	G	O	C	A	D
Ž	A	C	A	V	A	O	Lj	A
E	R	Š	V	J	U	G	O	N
N	O	T	A	Nj	A	K	E	K
S	Z	O	R	I	C	A	A	A
G	A	R	D	O	B	U	Lj	S
M	I	L	A	N	K	A	S	A
O	N	I	N	A	P	E	Ć	Š
M	I	V	A	N	A	E	L	A
O	I	A	J	I	R	A	M	N

Jeste li znali?

- * Jeste li znali da je Napoleon navodno nosio čokoladu na svim svojim vojnim pohodima?
- * Jeste li znali da je Madrid jedini glavni grad u Evropi koji nije smješten na rijeci?
- * Jeste li znali da su Aleksandar Makedonski i Julije Cezar bili epileptičari?
- * Jeste li znali da najjači mišić u ljudskom tijelu jezik?
- * Jeste li znali da banane sadrže prirodnu hemikaliju koja vas može učiniti srećnima?
- * Jeste li znali da su prije 17-og vijeka šargarepe bile ljubičaste boje?

Ove dvije slike se razlikuju u 8 pojedinosti. Pronađi ih.

Aleksandra Jovanović, Jovana Bjelajac i Milica Sošić

